

ztratil vládu. Rozhodli jsme se nezastavovat, vyjma nejnutejších případů, abychom opět nemohli být předejiti. Jednu z lodí jsme po domluvě potopili, plujeme všichni pospolu. Krátké zastavení v Chleči - radostné setkání s panem Rachem a jeho lidmi. Přidávají se ke kumpanii a přebírají Kuščeje. Mimoходом - doufám, že v Gwendarronu bude Kuščeje po právu potrestán. Je to drzý manipulativní zmetek, který pochopil, že Kazatel už mu nepomůže. Tak ze sebe pro změnu dělá hrdého gwendarronského patriota. Přitom je to prachsprstý zloděj a alchymistický příštípkář. Pevně věřím, že bude souzen. Bude-li třeba, podám o jeho zločinech svědectví. Jsem si vědom toho, že to ví.

To je ale opravdu všechno. S pomocí pana Racha už jde všechno hladce. I proplutí kolem Morochu, I Betarská a Sirillská hranice. Přejichod do Sirillu jsem vyjednal spolu s Visliriem. Usmlovali jsme volný průjezd pod podmínkou, že nikdo nemá žádnou kožní nákazu. Museli jsme se tedy svléknout. Kupodivu i Morošan i Zemikosa byli čistí. Alespoň co se týče viditelných příznaků. No a v Sirillu Rách z armádních peněz zakoupil vozy s potahem, takže se jelo vozmo skrze poklidné Bořimsko až do Karnolu. A tam už plně pod velením pana Racha lodí na Rodoch a s vojáky do Nurnu. Nurn! Nevěřil jsem, že jej ještě kdy spatřím. Nevěřil jsem ani, že by jej mohla spatřit truhla s mými ostatky. A přeci! Neuvěřitelné se stalo skutkem! Jsem šťastný muž!

Bylo šestnáctého dne měsíce zimomet'. Přednášky na Universitě jistě již začaly. Nejsem si jistý, jestli mě ještě zapíší. Nejdříve se ale musím ukázat doma. Rodiče mě neviděli od šedovské rebelie. Jak se to zdá být dávno! Ani jsem se tenkrát nerozloučil. Musili si celou dobu myslet, že jsem mrtvý. Ale nejprve mne čekal Liscannor a dražba. A faktické rozpuštění výpravy, jejíž součástí jsem se stal ne až tak o svobodné vůli. Chápu to tak, že jsem byl vcucnut událostmi. Byl jsem vcucnut a zase vycucnut, zaplat' bohové. Vlastně vycucnut byl úplně jiný Wreda. Změnil jsem se. Cítím se tak nějak mužněji... a znaleji věcí, na něž můj náhled byl dříve takový nějaký naivní.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jonas Wreda, řídící liscannorské školy*

LYŠKÁNORA 111

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Ponovorok 1088 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Zifnabuv dům * Čištění Skály *
* Novinky liscannorské 1087 II. * Jonas Wreda: Zápisky z cest *

Motta tohoto čísla

*„...Olej se ti, Lanare, v báglu rozbije. A navíc se
vždycky najde nějaký blbec, co ho má...“*

Jorchen Kierke

„...Dva dny jedu na blbým koni!!!...“

Jonas Wreda

„...Tak si chytřého koně...“

Dwany Růžička

„...No a co ten kudůk, ten pan Zifnab? Kde vlastně je?...“

Julián Chrpa

„...No, hele, znáš to...“

Babačan Borůvka

*„Já nebudu divochy vyhánět, já je budu
bičovat...“*

Babačan Borůvka

Zifnabuv dům

Zifnab Lenthau

Zifnabův pozemek je oplocen dřevěnými plaňkami, každých 5 sáhů je kamenný sloupek na kterých jsou vytesány různá zvířata, hadi, ptáci, lvi, koně apod. Vstupní branka je kovová s motivy chrilicího ohně, který chrlí dva kamení draci, do kterých jsou vrátka vsazená.

Samotný barák má doškovou střechu s tím že dřevěné přesahy jsou vyřezány do tvaru hadů. Dveře jsou dřevěné a je na nich vyryta elfa, která zdánlivě bere za kliku. Na dřevěných okenicích jsou vyryty nadpřirozená zvířata (gryf, drak, mantichora, sfinga).

Ve vstupní hale jsou po levé straně tři

sudy, na kterých jsou vyřezané různé druhy bot, sudy se dají z boku otevřít a slouží jako botník, po pravé straně, je skříň, na jejíž levých dveřích je vyřezán lidský sluhá, který drží kabát a na pravých je vyobrazena lidská služebná, která se mile usmívá. Vedle skříně je ještě truhla, na které jsou vyryti ptáčky.

V obývacím pokoji jsou tři kožená křesla a velký stůl. Nohy stolu jsou vyřezány do podoby baculatých hobitů, který ho nesou na zdvižených pažích na hlavou. Křesla mají konce opěrátek vyřezány do podoby sfing. Na zemi je položen tlustý modrý koberec s loveckými výjevy. Na dveřích do pokoje je vyobrazen trpaslík kouřící dýmku.

Poslední místnost v přízemí je kuchyň, kde jsou kachličková kamna a na dveřích je vyobrazen opékající se prase.

V patře kam se jde po dřevěných schodech, je dlouhá chodba je jejímž konci jsou dveře mající na sobě vyrytého smějícího tlustého.

V odpočívací místnosti, do nich vstoupíte dveřmi na kterých je spící hobit, je pohovka a dvě křesla s opět modrým kobercem, pohovka je rudá s motivy modrého kvítí. Kožená křesla mají opět zakončení v podobě hlavy sfing.

V ložnici je bohatě vyřezávaná postel, na kterých jsou vyobrazení lidé s křídly. Malý stolek drží nad hlavou statný trpaslík. V rohu je prostá truhlice. Na dveřích je vyobrazen kuduk zápasící s drakem.

Jak z ložnice tak z odpočinkové místnosti se dá vejít na balkon, kde jsou umístěna dvě křesla a stolek, který podpírají čtyři kostlivci. Zábradlí balkonu je kovové připomínající trnitý keř.

podivnému setkání.

Po pěšině sestupovali tři lidé. Muž v plechu tasil. Muž v plechu, aby bylo jasno, je Dwany Růžička. Ale ti lidé jakoby naši skupinu ani neviděli se ani nezastavili, prostě šli dál, blížili se. Dívka nesla nůši a muž hrábě. Starší žena s holýma rukama. Působili jaksi nepatřičně, netečně, podivně. Zoltar Zemikosa houkl na pozdrav, ale když se mu nedostalo žádné odpovědi, povolily mu nervy. Rozohnil se a křičel, že chcípnu, do toho zaskřípaly vyťahované čepele Nurnských. Horizont už byl lemovaný tenkou linkou svítání, tam před námi se zdálo, že se rozprostírá světlna a silueta malého domku. Řev Zemikosův však ružil zdánlivý klid tohoto místa a působil stejně nepatřičně jako ti lidé. Bolbuch shodil na zem Al-Rahemovo tělo a chopil se zbraně. Muž a ženy už došli až k formaci Nurnských, Zemikosa naposledy zařval, ať si okamžitě lehnou na zem a vrhl se po chlapovi. Ten se rozbečel jako ovce, stařena se rozječela. Muž v plechu ji přirazil k zemi vahou svých rzivých plátů, ta tíha by jistě skolila i statného berana a bolbuch vrazil děveče sekeru do břicha. Najednou odevšad a odnikud vytrysklo zářivé světlo, světlo nepřirozené a mdlé a my tam stáli jako zařezaní. Děvečka strnule stála a hleděla na své hřeznoucí vnitřnosti jako by si polila zástěru vínem, tak nepatřičně její pohled působil, stařena pod Mužem v plechu přestala ječet a ani se nevzpírala. Možná ale byla mrtvá, to spíš. Nejsem si jistý, možná jak po ní skočil, ještě ji přetáhl mečem. Ten Zemikosův chlap asi taky dokonal, protože alchymista vstal a zamfoual do toho světla. Zifnab vykřikl něco o nějakém trpaslíkovi, ale vůbec jsem nepochopil, o kom měla být řeč, a Muž v plechu vyběhl vpřed, nejspíš si něčeho všiml.

A potom jsem si toho všiml také, tam ve světle se zjevily obrysy muže, velmi vysokého muže, vystoupil ze světla a pomalu kráčel. A jak kráčel, tak zvucným hlasem volal : „Já se hněvám! Já se tak hněvám!!!!”. A hovořil o ohavném zlořádu a vrazích a paličích. A těmi vrahy a paliči myslel jedině a jenom nás, Nurnské. A kolem něj se vynořily další postavy, mlčenlivé a tiše nepřítomné, nejspíš domorodci. A Muž v plechu doběhl až k němu, vlastně k Němu, protože to byl On, alespoň se tak zdálo, On, Melech Věrech, Kazatel, Strýc, Krasej Cvolich a nevim kdo ještě. Muž v plechu se rozmáchl a řal, ale potom se zarazil a zbezdradně zíral. A On, jako by jej ani nepostřehl, kráčel dál a zdvihl se vítr. V tom větru se náhle dívka, muž i stařena počali hýbat a hýbali se vlastním hybem, sbírali se na nohy a k naprostému zděšení zdvihl se i Al-Rahem. Assuaenec se zmateně točil do kolečka, jeho tělesná schrána povstává Kazatelem

zjevně nechápala nic. A On kráčel a provolával věty a slova hněvu.

„Já se hněvám! Já se tak hněvám! Vidíte ty zlé nehodné tvory, kteří ničí náš harmonický domov!? Vidíte ty zlé tvory, co si nasazují masku míru!?” Paliči a vrazi! Paliči a vrazi! Já se tak strašně hněvám!”.

A potom mě Kazatel doslova konsternoval. Ačkoli stále neviditelný, otočil se směrem ke mě a vyslovil mé jméno. „I ty, Jonasi Wredo!?” , pravil a nazval mě hadem, chovaným na hrudi harmonie. Rozpřáhl náruč.

„...ale já otevírám, otevírám náruč. I zrůdám ji otevírám, i vám!”.

Al-Rahem se posadil na zem a chytl hlavu do dlaní. Měchuřina utrousil, že ho ten chlap líbal, ale nepochopil jsem kdy ani proč. Jak se Kazatel přiblížil takřka družině, vzdálil jsem se stranou a zamířil obchvatem k domku na světlině. Zdálo se, že mě domorodci nevidí a Kazatel svou pozornost upřel jinam. Skyreš Měchuřina víceméně zvolil stejnou taktiku, jak se vyhnout střetu s Kazatelem a kráčel mi mimoděk v patách. Nurští se zatím připravili na střet. Takže o střetu samotném toho mnoho nevim, pouze tolik, že k němu vlastně nedošlo.

Ten domek, to byla prostá strážnice. Jedna holá místnost, nic víc. A za domem pět hotovených chlapů se sekerami. Nebylo třeba alarmovat. Ukázal se tu Muž v plechu. To, co se dělo dole, jsem se dozvěděl až po boji. Tedy až poté, co se vedle zápasícího Muže v plechu zjevil Bolbuch a Zemikosa a další. Ten Kazatel prostě volal slova hněvu a Nurnskou formaci prošel. Někteří odvážnější se do něj snažili seknout, ale čepele projely jeho tělem jako mäslem, co mäslem, plynnou substancí, prostě bez účinku. A On kráčel dál a volal a scházal z kopce, až zmizel za zatáčkou. Jen ten jeho hlas se ještě třástil ozvěnou.

Místo osiřelo, domorodí odešli za svým pánem. Zemikosa svolal Nurnské zpátky k Al-Rahemovi. Ten dřepěl na zemi a hleděl na dívku, která tiše štkala. Babizna vypadala skutečně mrtvě, bez známky hybu, a ten chlápek jakbysmet. A Rahem se najednou rozhlédl a zeptal: „Co je?” „Co je!?” , zeptal se ten Rahem ještě jednou, „Co je? Kde to jsem?”. Byla to zvláštní situace, viděl jsem Nurnské hotovené mu podřezat hrdlo, kdyby se ukázal být názrak, že je s jeho formou bytí něco, bytí cokoli, v nepořádku. Postupně se ale čím dál tím víc zdálo, že Al-Rahem je opravdu živý, že byl

oblíbené činnosti – obírání mrtvých nepřátel. Zbraně byly k nepotřebě, ale mrtvý psi měli pěkné ostnaté obojky. Vůdce mi je svěděl do úschovy a tak jsem jeden dal Lerrymu na krk a druhý odložil do torny. Pak jsme se vydali opět na cestu. Po pár směnách jsem narazil na místo, kde vytáhli vůz z lesa na cestu. Nebyl by problém vydat se tím směrem, najít jejich skrýš a skoncovat s nimi. Bohužel se mi nepodařilo vůdce přesvědčit, ač se za mě postavil i Jorchen. Válečníci byli proti, asi byli pro předešlém boji ještě příliš ofřesení. A tak jsme k pokračovali dál, přečkali klidnou noc a dnes dorazili do hospody u Šišky a přeživší z tlupy banditů z Šerrského hvozdu mohou ještě nějaký čas přepadat nebohé kupce a pocestné. Podle našeho průvodce nás čekají poslední tři dny cesty a pak už dorazíme do Jistřiny k panu Tasovi. To mě zarazilo a pokusil jsem se ho konfrontovat: „ Vy jste přece Tas!” Potutelně se usmál a řekl, že Tas je vládce jejich města. A Oto je tasův syn. On se zove Matej a jeho mladší společník Janek. Moji druzi na to nereagovali. Netuším jestli to už věděli nebo jsou nějaký vojáci pod jejich rozlišovací schopnost. Pořád mi nedal spát ten zifnábův poník a tak jsem se ho zeptal. Poníka nemá. Ale do Nurnu na něm jezď. Požádal jsem ho o vysvětlení. Prý si je podle potřeby pronajímá. Nevím přesně co tím myslel, ale živě si pamatuji, jak Jorchen zuřil, když si při poslední výpravě bez hraničnickova vědomí pronajal jeho oře. Budu ho muset důrazně požádat, aby si mého poníka nepronajímá. Co kdybych v Nurnu konečně došel uznání, povolali mne k vážnějšímu případu a já bych zjistil, že je můj poník kdesi v pronájmu?

25.8.

Jistřina. Včera jsme dorazili do cíle naší cesty a ubytovali se v hospodě U Volka. Matej s Jankem nás opustili se slibem, že ráno pro nás někdo přijde a bude nás čekat audience. To se skutečně stalo a tak jsme s kapitánem Domkem zamířili na hrádek. Tam bylo připraveno pohoštění a pan Tas s Otem. Neřekli nám nic moc nového než jsme již věděli. Před dvěma lety otevřeli železný důl, který se měl stát pilířem jejich budoucí prosperity. V zimě byla cesta neschůdná, ale v dole se pracovalo a Tas se těšil na první jarní dodávku cenné rudy. Ta ho zklamala. Rudy bylo mnohem méně než se čekalo a horníci (kolem deseti mužů) se ztratili. Z Jistřiny vyrazila další tlupa horníků. Ani o nich již nikdo neslyšel. Další tlupa byla poslána čtyřmi vojáky. Dopadli stejně. V tu chvíli již i pan Tas pochopil, že takhle to dál nepůjde a vyslal zkušeného lesníka Norberta prozkoumat oblast. Ten potvrdil, že důl a Skála jsou zamořeny nemrtvými. Tak z Jistřiny vyrazila vojenská výprava čítající asi 80 ztepilých občanů Jistřiny a

posíl z okolních měst vedených kapitánem Hanychem a Norbertem. Vrátil se pouze jeden muž jménem Firv. V lese na výpravu útočily vlny nepřátel, kterým postupně podlehli. Firv se se svými úděsnými zážitky nebyl schopen smířit a tak si jednoho dne vzal život. Jistřina zjevně těmito událostmi přišla o celou generaci vojáků a nejspíš i horníků (i na hrádku bylo méně strážných než by hobit čekal). A tak jsme tu my. Máme dokončit to, kde oni zklamali. A nejspíš se budeme muset utkat i s nimi. Osmdesát nebo osm? Jak jsem viděl Mateje, tak já za něj nevydám. Ale Bolbuch nebo Dwany? Ti vydají za 10 matejů nebo 20 janků. Doufám. Brzy uvidíme. Posily nám nedají, ale jsou ochotní pomoci nám materiálně. Vůdce hledal dobrovolníka, který by navštívil místního knihovníka a doplnil naše informace o tak jsem se přihlásil (ač v naší družině prý dříve působili velcí učenci a slavní čarodějové v současné době jsme založeni spíše silově a tak jsem se cítil povinován ujmout se této role. Snad i proto Jorchen o splečenstvu mluvívá jako o „hroznu hovad”).

Knihovník se jmenuje Farig. Vyptal jsem se ho na historii Skály:

Byl postaven roku 894 mladším synem tehdejšího vládce Jistřiny Dopekem k ochraně cesty na sever. V roce 954 ho jeho vnuk Odrín prodal Halvaru Býkovi, gwendarronskému šlechtici. Ten si uvědomil výhodnou polohu svého nového sídla a začal na cestě se svými společníky provozovat banditskou živnost. 15 let úspěšně podnikal až jistřinským došla trpělivost. Vědomi si nedobytnosti sídla, dohodli se s Halvarem a Skálu od něj odkoupili. Ten se vrátil domů se slušným ziskem. Aby se situace nemohla opakovat tak hrad zbořili a zasypali studnu. Přes sto let byl klid a město se z krize způsobené nákladnou stavbou hradu, bandity, odkupem a bořením hradu vzpamatovala. Až do letoška.

Pak mi dal na základě předešlého příkazu pana Tase 3 svitky, které nás mají před nemrtvými ochránit (opsal je prý jakýsi učený pán Dobertus, který je ale už přes třicet let po smrti) a 3 léčivé lektvary. Říkám si, že kdyby je dali Norbertovi tak to třeba mohlo dopadnout jinak. Ale pak by jsme tu nebyli a to by byla škoda.

To bylo všechno a tak jsem se s Farigem rozloučil. Své druhy jsem našel na nádvoří a vrátili jsme se k Volkovi. Tam jsem své druhy seznámil s tím, co jsem zjistil a předal vůdci to, co jsem dostal. Svitkům kom nevěří, ale vzal si je a lektvary mi nechal, když jsem prý ten felčar. Pak nám udělal přednášku o tom, jak psát svitky proti nemrtvým.

Dítě

Bylo objeveno Dítě. V širokém komínu na plošině uvázané řetězy. A tam u úvazišť čtyři strážci, přesně jak vyprávěl Plivec, ten potrava vězňů, co ho připravil Zlotě a svrhl Krmič. Rychlý boj, většinou střelba, přišel jsem o jeden oštěp. Zmizel tam dole v hlubině komínu. Nahore hvězdné nebe a tam... Dítě. Divě osklivě Dítě... Batole... A něco zakňouralo a potom... strašný uširvoucí výkřik... Skyreš zmizel, není mezi námi... Prostě zmizel... A vzápětí je zpátky... Bledý... Tváří se divně... Dítě se nehýbe... A já...

Ocitl jsem se na plošině před Dítětem, Nurni za mnou strnul v půlce hybu. A to Dítě... Obludné... Fuj... Batole... Jenom jaksi nadýmnuté, přerostlé, asi sáh velké... Neforemné... Má zuby, plazí se kolem, pobrekává... Uprostřed leží nějaký křišťál. Itě si chce nejspíš hrát... Nechce si hrát, ale chce hrát... O lektvárek... Pochopil jsem, že mluvím o flakónu, který mi přídělil vůdce z družinového... Nosím jej na dně batohu... Ale Dítě touží hrát a je neoblomné... tak hrajeme... Vyhrál jsem... Stojím vedle Skyreše Měchuřiny a jsem bledý. Nurni se ale zase hýbou a civí do komínu na plošinu, kde se plazí Dítě...

Korman Zlotě pravil, že to Dítě sekl, ale projelo to jím jako máslem. Al-Rahem řekl, že zkusí k Dítěti vlézt a sebrat mu ten křišťál. Pokusil jsem se mu ten šleňný nápad rozmluvit, ale marně. Takže aspoň domluveno, že ho tam teleportují a on okamžitě pomoci zapůjčeného bezmegu od alchymisty provede protitransfer zpátky.

Dítě si ani nestačilo upšouknout, ani se nepohlo, a vůdce byl s kamenem vmžiku zpátky. Ale pravil, že tam na plošině jakoby čas plynul jinak. Dítě mu prý řeklo, že je hloupý, když mu bere kámen, a že stejně dostane nový. A zatímco tohle Al-Rahem vyprávěl, kámen se mu rozpadl v dlaních na prach a rozpadly se mu i další věci. Například boty. Věnoval jsem mu svoje, které mám jako náhradní obuv z výstrojového skladu Kosy. Konečně došlo na má slova a kumpanie nechala Dítě Dítětem a začala se pít po výlezu z Pukliny. A Bolbuch objevil ústupovou cestu - žebřík a poklop, poklop ven. A tam nahore hvězdné nebe a kolem dokola skály a čerstvý vzduch. Vzduch čerstvý tak, že to bylo v prvních chvilích až k nedýchání, jak byl čistý. Důkaz toho, že tam dole to jedovatě smrdělo a hnilobně páchlo, a také toho, jak rychle se na nové poměry dá zvyknout.

Krátký odpočinek a Al-Rahem v nových, trochu ještě vzrjácích botách, na průzkumu. Tam

nahore je prý nějaká zřícenina. Tady to není bezpečné - rychlý přesun k nějaké jeskyni, ztratil jsem přehled, ale vůdce určitě ví, co dělá. Jsme k smrti unavení, zčásti určitě z toho chladivého nočního vzduchu. Několik set sáhů přesun temnotou neznámého terénu, první jde Dwany Růžička a říká, že je zemědělec. Nevím, proč to říká, nechápu souvislosti. Růžička skorem vůbec nemluví, a když něco řekne, bývá to spíš takové krátké houknutí. Takže slovo zemědělec mi na něj přijde takové až nezvykle dlouhé, ale vůbec nechápu, co tím chtěl říci. Možné, že jako chlápek z venkova se v noční krajině vyzná, nebo něco v tom smyslu. Dwany Růžička není vůbec chytrý muž. Je spíš hloupý a chodí zakutý v plechu, ve kterém i spí. Musí být strašlivě opruzený. Možná právě proto tak málo mluví. Že ho ty opruzeniny tolik trápí.

A pak jsme najednou v nějaké jeskyni, a potom chodba. Moc se neorientuji, protože nesmíme svítit. Jen Růžička vepředu občas zašmidrá malým paprskem, kdy už neví kudy. A Al-Rahem šušká a vykládá, občas máchne rukou. To se pak blyskne prsten, bělmo, zlatý zub. I když Assuaenec, myslím, zlatý zub nemá. Tak náušnice, nebo něco kovového. A potom žebřík a tápavé šplhání vzhůru a poklop, ale tam nahore asi někdo je, protože vůdce v tichosti obrací vř a jdeme někam už úplně potmě, jeden za druhým, a to už jsem ztracený úplně. Všecek se odevzdávám Al-Rahemově vízi a lepím se na Skyrešovo měkké tělo. V zádech mám, tuším, Kormana Zlotěho, Mistra magie. Někte ve tmě rozmlíjeme leženi. Je zakázáno mluvit, svítit, vzdalovat se a vlastně i chrápat ze spaní. Hrozně se těším na kutě. Jsem k smrti znavený a nebojím se říct že i vyděšený.

Zřícenina je zajímavá

Probudil mě tichý hovor. Vůdce právě říkal, že zřícenina je zajímavá a že jsou asi tak čtyři odpoledne. Najedli jsme se. Po nějaké době, když je jasné, že mají všichni zabaleno a jsou připraveni, přesun potmě, po nějakém žebříku vzhůru a rychlý vpád do nějaké prostory. Rychlý vpád platil pro ty vpředu, já jsem už přišel k hotovému, totiž k téměř hotovému. V místnosti ještě dohořival boj, ale na zemi se už válelo několik mrtvých stolinů. Zanedlouho bylo čisto a klid a já pochopil, že jsme se ocitli v té zřícenině, co ji objevil vůdce. Hluk boje však způsobil nějaký rozruch venku, ale venku už zase padla tma, máme prostě obrácený čas, a tak několik výkřiků ty hlasy dole uklidnilo, že se nic neděje, jen se někdo s někým popral o kus žvance. Ta zřícenina stojí na dně rokle a když pohlédnu z okna, vidím tu a tam světla. Vůdce říká, že to jsou

daleko.

Celý den byla cesta pokojná, ale večer došlo k přeapadení. Na cestě v úzké soutěse mezi pískovcovými skalami jsme narazili na 12 nemrtvých. 6 kostlivců, 4 zombie a 2 ghúly. Okamžitě se na nás vrhli, ale válečníci stihli vytvořit obrannou formaci. Dwany a Bolbuch uprostřed a Nif s Jorchenem na krajích. My ostatní jsme se je jali podporovat střelbou. Vesta vytáhl svitek od Fariga a přečetl ho. Nevím co se mělo stát, ale nestalo se nic. Střet byl prudký, ale nepřítel rychle ubývalo. Pak se válečníci propracovali k oběma ghúlům. Jeden z nich zaútočil na Dwanyho. Oba padli k zemi. Nif našťestí reagoval rychle a hobita zastoupil. Vesta udělal svůj oblíbený trik. Zmizel, vzápětí se objevil nepřítelům v zádech a začal je zaspávat šipkami. Útok se rozpadl a nezměnili to ani další dva duchové objevivší se v našich zádech, se kterými si poradil Zifnáb. Mě si našťestí nevšímali.

Po boji jsme se s Jorchenem jali ošetřovat raněné. A já musel zase obdivovat jeho schopnosti. Rány se mu hojily pod rukama. Ukázala se, ale že zimnice už postihla i Bolbucha a zejména Zifnába. Vůdce vyhlásil, že tu zůstaneme, dokud nám nebude lépe. Vzpomněl jsem si, jak děda dělal na vesnici potní chýši a navrhl mu, že bychom ji mohli zkusit postavit a řádně v ní prohrát. Vůdci se nápad zalíbil a pověřil mě organizací akce. A tak jsme do večera stavěli, obstarávali palivo a přes noc se postupně v chýši prohráli a vypotili. Kupodivu se do rána všem ulevilo a tak jsme vyrazili na další cestu.

V pozdním odpoledni jsme narazili na další překážku – rozbořenou palisádu přehrazující úzkou soutěsku. Vůdce s Jorchenem vyrazili na průzkum. Oba se předtím zneviditelnili. Po návratu nám oznámili, že jsme nejspíš dorazili do cíle. O kus dál je ještě jedna palisáda, za ní obytné budovy a vstup do dolu. Hlídá ho další sedmička nepřátel. Vůdce už měl připravený plán. A tak jsme došli k druhé palisádě, připravili si zbraně a čekali. Jorchen prý zvládne mentální silou shodit závoru, abychom mohli otevřít bránu. Tenhle trik znám, učili mě ho, když jsem byl naposledy v péči ústavu přírodopzpytného v Nurnu. Trénoval jsem s mincí a byla to docela dřina. Každopádně hraničnick nelhal a po chvíli jsme slyšeli zvuk padajícího trámu. Válečníci se jali otevírat bránu, ale to už se na nás hnalo hejno nemrtvých v čele s ghúlem. To už Vesta přečetl svitek (tentokrát vlastní výroby). První ghúl se srazil s Bolbuchem a opět šli oba k zemi. Další nepřítel už narazili na neviditelnou zeď pár sáhů před námi. My jsme spustili palbu.

Vůdce, Lanar, Zifnáb, Jorchen a já. Hraničnick střílel neskutečně. Neměli žádnou šanci. Po boji jsem spočítal vystřelené šipy – na mých 6, jich stihl vypálit snad 15. Třemi z nich bohužel zasáhl vůdce. Prohledali jsme mrtvé nemrtvé a u ghúla, který srazil trpaslíka jsme našli železný náramek. Družiníci si myslí, že mu pomohl projít ochranným polem. Potom byl na řadě průzkum domů. Našli jsme asi deset kavalců, stáj, sklady důlního materiálu (olej, lana, nářadí, lucerny a podobně), něco drahokamů a dva prsteny. Jeden z nich mi vůdce svěřil do úschovy. Pak zavelel k vytvoření hroznu a průzkumu dolu. Při pohledu na tu černou díru jsem dostal neblahý pocit. Pokusil jsem se ho přesvědčit, že zítra je taky den, už se smrákalo, ale nikam to nevedlo. UVázal jsem tedy poníka v jednom z přístěnků, naložil se těžkou bagáží a zařadil se vedle vůdce do dvojstupu. Ten nám mě a Zifnábovi ještě dal hroudu jakési hmoty. Máme to hodit na nemrtvé a prý jim to ublíží. Nevím, ale musím mu věřit. Pro nás to prý není nebezpečné. Lanar byl pověřen nesením lucerny. Vstoupili jsme do dolu a rychle postupovali. Po chvíli jsme minuli několik menších bočních chodeb. Před jednou z nich Jorchen zkusil hledat stopy. Prý tu občas někdo projde. Bolbuch zatím zkoumal výdřevy a prohlásil, že jsou nově vyspravené. Pak někdo uslyšel z jedné chodby úder krumpáče. Vyrázili jsme tam a našli dva nemrtvé kopáče. Válečníci s nimi udělali rychlý proces. Vrátili jsme se do hlavní šachty a pokračovali dál až na místo, kde se chodba rozdvjovala. Vůdce rozhodl pokračovat vpravo.

Dorazili jsme na okraj velké jeskyně. Její dno bylo asi 10 sáhů pod ústím šachty, ale stála tam dřevěná soustava několika plošin a schodišť. Pak to začalo. Uslyšel jsem hlas. V mojí hlavě: „Vypadni skrčku tady chcípneš!!!!“. Seběhli jsme na první plošinu a připravili se k boji. „Chcípniiii, ty nestojíš ani za to, abych tě zvedal!!!!“ To už se na nás řítily první dva kopáči z levé strany. Zahájili jsme střelbu, ale tentokrát to nebylo tak jednoduché. Kdosi nám ji začal opěťovat odněkud z dosahu viditelnosti našeho světla. Jen Jorchen ho byl schopen identifikovat a tak si šipy vyměňovali navzájem. Pak hraničnick padl k zemi a střelec se zaměřil na Zifnába. Já jsem se mezitím schoval na kraji plošiny za válečníky a střílel po kopáčích. Ani Zifnáb soustředěné palbě neodolal a skončil na svém spoludědci. To už se ale někdo, snad vůdci, konečně podařilo střelce umlčet. Mezitím ze tmy před válečníky vystoupilo sedm postav. Šest velkých kostlivců ve zbytecích zbrojí. Čisté bílé kosti, bez zbyteků kůže nebo svalů jako mají kopáči. Těžko říct co je děsivější. A jedna určitě děsivější. Velký muž v plné zbroji s uzavřenou helmou a ostrým mečem. Kostlivci vyrazili na zteč, ale v

hodně divoké. A ukázal na horizont, že tamtím směrem máme jít. Tamtím směrem se tyčí nějaké černé skalisko, vystupuje až nad hlavu lesa. Jenomže v nepřehledném terénu to může být aspoň tři dny daleko. Kycht, když zamžoural na dotčené skalisko, zesinal a počal couvat. Vrtíc hlavou volal „Kycht, kycht...“. Ale tak nějak odmítavě. Růžička se po Kychtu Uchojedovi vrhl a zamáčkl ho do prachu. Stolin odešel a rozvášnila se debata, co s Kychtem Uchojedem. Ve chvíli, kdy o něj Zemikosa projevil osobní zájem a už už si chystal provaz, převládá názor Kychta pustit na svobodu. Zemikosa radost neměl, ale Kycht byl propuštěn. V mžiku práskl do zaječích a o jeho předchozí přítomnosti svědčil obláček zvířeneho prachu.

Skyreš Měchuřina napačítal čtyři hřebeny, které dělí kumpanii od černého skaliska. Čtyři hřebeny - prachbídné to markanty v nepřehledném terénu! Stopař Měchuřina se postavil do čela výpravy; vůdce rozhodl o započítí procesu zneviditelňování. Bylo lépe držet družinu v co možná největší míře a co možná nejdéle mimo dosah nežádoucích pohledů domorodců a Strýcových lidí. Takže jsem neviditelný, vůdce také. O vůdce jsem se postaral osobně, takže na mne už mi nezbylo. Nezbylo tedy, aby se o mne postaral Korman. Korman je dobrý člověk a můj kouzelnický vzor. Mistr nad mistry, alespoň tady v Morochu po Strýci ano.

Úmorná pouť hlubokými lesy, dva dny v divočině, nikde ani živáčka, lesy neudržívali. Toho druhého dne Skyreš se Zemikosou ulovil jelena, takže zase projednou hezký večer. Až na tu historku o domorodcích. Zemikosa totiž, když vypálil po jelenovi zmerčil ještě jeden šíp letící z protilehlé houštiny. Okamžitě vyrazil tím směrem, ale cizinec mu upláchl. Jsou tu někde kolem nás, ti domorodci. No, domorodci - spíš sebranka vyděděnců civilizace. Což může být v mnohém ohledu horší.

Na noc Al-Rahem zesílil hlídky, ale bylo to málo platné. Domorodci přitáhli nad ránem, za kuropění. Jakožto neviditelný soustředil jsem se hlavně dostat se někam, kde by na mne nikdo nešlápl. Vybral jsem si hubený listnáč, po němž jsem pomalými přitahy vyšplhal výš. Nedaleko ode mne se o to samé snažil Skyreš Měchuřina, ale spadl jako žok a jeho věci se rozkutálely všude kolem. Uvědomil jsem si, že Skyreš jako žok padá, ale také jako žok vypadá. Alespoň takhle po ránu ano. Unavený zmačkaný žok. Domorodci vypustili psy a začala mela. Všiml jsem si, že celá ta domorodá tlupa skutečně spíše připomíná sebranku odpadlých žoldáků po krvavé bitvě, a to mohlo

znamenat jediné - že jsou klaté nebezpeční. Nurnští bijci se víceméně stihli taktak srotit do formace, když došlo ke srážce, zbytek si hledal výhodnější postavení v týlu. Na Zemikosu a Skyrešova věrného Artu naskákali psi, Skyreš znovu spadl ze stromu, Art stáhl ocas a vydal se na úprk. Nedoběhl daleko, domorodý pes jej rozpáral tesáky žlutými jak ranní moč a stejně tak zapáchajícími. Řež příšerná, byl jsem rád, že se držím, ale potom po čase nápor počal slábnout. Viděl jsem to jako na dlani, jako z pozorovatelný, abych mohl podat svědectví, kdyby to mělo dopadnout špatně, ale dopadlo to dobře, tedy až na toho nešťastného Artu. Připadal jsem si jako klíště přisáté na kůži mladého buku, když tu jsem si uvědomil, že je po boji. Bolbuch zachránil v poslední chvíli život Skyreše, kterému se ani napotřetí nepodařilo vyškratit do bezpečí, a Korman Zlotě v bojovém nadšení vyběhl pronásledovat těch pár nepřátel, kteří se obrátili na útěk. Brzy ale poronásledování vzdal, ti muži se tu vyznali věru dobře. Takže je jisté jedno - vědí o nás a mohou kdykoli přijít znovu. Jediným pozitivem ranní šarvátky je zajatec, který nestačilčas zemřít. Zemikosa zamnul dlaněmi, luskl klouby a připravil si propriety pro výslech.

Jmenoval se Měich

Jmenoval se Měich a teď je mrtvý. Nechtěl spolupracovat, ale moc dobře věděl, co se po něm žádá, a proto umřel. Nezlomil ho Al-Rahem, ani Bolbuch, který mu skopl nohy do ohně. Nezlomil ho ani Zemikosa a tedy umřel. Přesto, hlavně kvůli závěrečnému mučení, něco málo víme. Měich byl Urchar a Urchar je jméno kmene. Urchar je i území, na kterém Urcharové žijí. To území má proměnlivé hranice s tím, jak se kmen pohybuje, jak sílí nebo slábne. Ale hlavně Měich znal Puklinu. S Puklinou Urcharové nemají nic společného, v Puklině jsou totiž mrtvolý.

Nurnští hned po odklizení zmukané mrtvolý vyrazili po stopě Urcharů. Na východ, mezi hřebeny, úvalem. A odpoledne, něco kolem čtvrté hodiny vysoko na hřebeni na skalkách s dobrým výhledem. Jsme tady, shlížíme na Strýcovu skrýš! O tom není žádných pochyb! Dole pod námi údolí skryté v lese, potom holina a prudká říčka. A dál, skaliska, skaliska ukrývající Strýce, Cvolicha, Věřecha a všechny ty identity zlého člověka, po kterém paseme celý ten čas a tak daleko od domova, ani nevím proč. Doteď mi nedochází, proč onu práci nezanecháme jiným, zkušenějším. Vojákům cvičeným ve zbraní. Zabijákům. Pak jsem si všiml Zemikosova dychtivého pohledu... To on je zabiják...

jsem ho právě z toho původně chtěl obvinít. Skončilo to tak, že jsme si nad nepřízní osudu společně poplakali. Kierke to celé sledoval s neskryvaným pohrdáním a zjevným znechucením.

7.9.

Dnes si nás na audienci předvolal tasův syn. Jejich lidé se zjevně vrátili z lesa a potvrdili naše slova. Vyplatil nám zbytek zlata a poděkoval. A tak vůdce nařídil sbalit kumpanii a vydat se na cestu zpátky

17.9.

Cesta proběhla v klidu a jediné co mi vadilo bylo, že mi nikdo neřekl jinak než doktor Smrt. Liscannor nás přivítal důvěrně známým pohledem a my se pustili rovnou k Hrochovi. Nad žejdlíkem tam seděl Al-Rahem, další z družinů, který se tentokrát rozhodl výpravy se nezúčastnit. Rozhlédl se a pak se udiveně zeptal: „Kde máte Zifnába?“ Zkroušeně jsem odpověděl: „Zifnába tam zůstal. Zabil jsem ho. Chtěl jsem mu pomoci, ale místo toho mu uškodil.“ Nomádovi spadla čelist. Pak už přišla příjemnější část družinového života. Konečné dělení kořisti a dražba. Vůdce mi podle očekávání přidělil nejmenší podíl. V dražbě jsem pak pořídil nějaké zbraně (tesák a bič), knihu (je psaná neznámým jazykem a jsou v ní nákresy lidských těl) a pár lektvarů.

1.1.1088

Konec roku jsem strávil v Nurnu a absolvoval tam další kurz v Přírodopisném ústavu. Jednoho dne jsem navštívil místní živen chrám. Zdejší představený nás loni najal na ochranu jednoho z jejich klášterů. Dohodli jsme se, že zřídí něco jako malý oltář, kde bude hořet svíce a jednou za čas tam někdo obětuje a pomodlí se za zifnábovu duši. A já jim za to každoročně pošlu určitý obnos. Při jedné z návštěv Liscannoru jsem pak ve svém pokoji U hrocha hodil do kamen tu tajemnou knihu. Ukázalo se, že to byla ta, o které mluvil Kaplo a která přivedla Rustra na temnou cestu. To pro mě bylo symbolické zakončení téhle výpravy. Bylo to jako jízda na vlně. Od vrcholu, kdy se mi pomoci potní chýše podařilo vykuryřovat družinu, až po úplné dno, kdy mou vinou zemřel družinůk.

Novinky liscannorské 1087 II.

Otakáro Vesta

Na sklonku léta roku 1087 vyrazila družina opět za výdělkem. Tentokrát směrem na jihovýchod do oblasti Jestřábí. Pod vedením

Otakára Vesty zde přijala nebezpečnou zakázku ohledně záhady Sovího dolu a zmizením kumpanie vojáků. Družina, značně oslabená minulými událostmi, systematicky postupovala lesem, který byl zamořen nemrtvými a po obsazení Sovího dolu dokázala obsadit i blízké hradiště a zlikvidovat původce zdejších problémů, ohavného nekromanta, jakéhosi pana Rusta a zajistit si tak slíbenou odměnu. Leč nebylo to zadarmo. Během výpravy přišla družina o kudúka Zifnába Lenthana. Tato tragédie byla znásobena faktem, že Zifnába nepadl rukou nepřítel. Jeho skon měl na svědomí Babačan Borůvka a jeho neuvěřitelná zbrkllost. Hobit místo léku podal zraněnému Zifnábovi prudký jed z neoznačeného flakónku. Alespoň tak celou věc vysvětlil Babačan. Zifnába musel být pohřben na místě svého skonu a v družině po něm zůstala těžko zalátatelná mezeřa. Zifnába Lenthana byl družinovým veteránem, který absolvoval sedm družinových výprav. V dalekém Morochu si na něj asi nikdo nevpomene, ale my na jeho památku pozdvihneme pohár. Z cesty se družina vrátila 17.9.1087.

Družina dokázala na této výpravě zachránit gworského elfa, jistého pana Kapla Dríma. Ten se s družinou navrátil do Liscannoru, kde se ubytoval v hostinci U hrocha. Zatím je nemajetný gwofan ubytován na náklady pana starosty.

Po Zifnábovi zůstal v Liscannoru opuštěný dům č.p. 25, který nebohý kudúk před svým tragickým skonem nákladně opravil a vybavil vskutku osobitým vkusem. U této nemovitosti tak v současné době probíhá dědické řízení.

Novopečený rybníkář Al-Rahem postavil u rybníka udírnu a tento osadil rybami. Rahem se taktéž dočkal potomka u svých cizokrajných dromedárů, kterým někteří říkají vembloudi. Jižan také náložně v Liscannoru předvádí vyšší jezdeckou školu na těchto zvířatech a to k potěše zdejších dítek.

Premiantkou obecní školy se pro rok 1086/87 stala Zita Pešková. Gratulujeme!

Na základě veřejné rozpravy rozhodl starosta o výsadbě dvou sadů v Liscannoru. Osmdesát ovocných stromů bude vysazeno na jaře mezi obecními maštalami a potokem. Dvacet stromů pak najde své místo mezi školou a domem pana starosty. Z valné části se bude jednat o třešně, jabloně, hrušně, slivoně a ořešáky. Celou výsadbu bude mít na starosti zahradník pan Krása z Nurnu, který Liscannor již za tímto účelem navštívil. Výsadba bude stát obecní pokladnu 500,- zlatých.

veslař. Posílím slábnoucí Tučery. Nazítrí bychom mohli přistát v Chleči. K večeru někdo na přídí upozornil na kolem plující mrtvolu. Byla nafouklá, Rez to nebyl. Ale muselo to značit, že tady v Pustinách se nikdo s nikým nemaže.

Chleč

Chleč je obehnaná bytelnou kolovou hradbou. Strážní věž. Městečko není velké, působí pořídněji než jaksi ledabyle nahodilý Moroch. Chtěl jsem zprvu napsat malebné, ale rozmyslel jsem si to dřív, než inkoust skropil stránku deníku, než jsem zabodl brk. Skutečně to tu nevypadá zle, ubytování v hospodě, slušná večere.

Přeci jen ale nejsou všechny zprávy příznivé. Jak jsem pádloval, nevěnoval jsem dění na špici lodě přílišnou pozornost, ale Rachův zdravotní stav se zase zhoršil. A tčed' v chlečské hospodě Vislirius řekl, že pan Rach má krvavý průjem a jestli přežije noc, bude to zázrak. Takže se u stolu dohodlo, že nejlepší bude, když Rachova skupina zůstane v Chleči a Nurnští zase vyrazí sami.

Zemikosa odešel do města za ženskými. A když se potom vrátil s rozepnutým přiklopцем, pravil, že se seznámil s nějakým Šrakem Kozlem. Šrak Kozel je prý kříženec elfa a stolina. Pokud v jeho žilách koluje kapka elfské krve, musí se jednat o míšence, nikoli křížence, ale tyto nuance nemá smysl Zemikosovi, který stejně nemyslí vrškem, ale spodem, vysvětlovat. Každopádně poznal na svých toulkách chlapa, a ten chlap je prý schopný sehnat cokoli. Což byla informace k pozasmání a na to Bolbuch vytáhl skřípky a vyloudil veselý tón. Vůbec jsem nevěděl, že Bolbuch muzicíruje, vůbec jsem netušil, že s sebou tahá housličky. Nebytí toho Rachova krvavého průjmu, mohl to být hezký večer.

Čomroch

Dnes jsme přistáli v Čomrochu. Plavba z Chleče zabrala pět dní, takže nechápu, co tenkrát v tom krámě vykládali. Nebo už je přízvuk místního lidu natolik odlišný a cizí, že špatně rozumím? Možné je všecko, i to, že v krámě neuměli počítat. Mnoho bych se nedivil. Klasické vzdělání tady očividně podstoupil věru málokdo. Hned jak se Čomroch vynořil z říční mlhy, která je v kraji po ránu a navečer vsudypřítomná, vůdce Al-Rahem upozornil mužstvo, aby se každý snažil chovat slušně. Nevdrželo to dlouho. Po vylodění se Bolbuch a Zlotě poprali s místními čumily. Korman Zlotě hodně zhroutil od té doby, co jsme se spolu přilíhli chodbami University a ptali se na profesora

Cvolícha. Hodně se pere. I když ví, že většinou inkasuje.

Jedna věc - ten Išrak Kozel, stolíní míšenec, toho Zemikosa v Chleči nepoznal, jen o něm slyšel. Išrak Kozel totiž bydlí tady, v Čomrochu. Už to chápu. Když umí sehnat cokoli, bude taky leccos vědět a znát. O plánu navštívit Kozla informoval vůdce navečer v zemičce. Zemičce je místo, kde teď bydlíme. Máme ji pronajatu. Je tu vlhko a cítit plíseň. Možná proto, že zemičce má nad úrovní pouze střechu a nízké hrazení s okénky. Zbytek je pod zemí. Čomroch je zemičce plný, je jimi tvořený. A ti lidé, co tu čijí, to je vážně svoloč. Chátra všemožných existencí. Bolbuch se odvážil vyjít ven a přivedl nějakého chudáka. Prý si ho koupil. Tak se poptal po Kozlovi a ví, kde bydlí. Navrhl, že ráno by s nějakým dobrovolníkem za tím Kozlem zašel.

Ale teď k chudákovi. Chudák byl zuboženého stavu a ducha mdlého. Neustále omflal dokola cosi o nějaké příšerné hrůze a když spatřil dobrotivého Skyreše, objal jej svýma kostnatýma rukama a už se jej nepustil. Skyreš útrpně setrval v jeho objetí, snažil se s ním navázat kloudný rozhovor, ale nic jiného než řeči o hrůze příšerné ze zapáchajících úst toho nešťastníka nevězlo. Korman Zlotě ale vydal znamení, mocně se na muže soustředil a mě bylo jasné, že provádí zakázané věci, tedy pro nás universitní studenty zakázané. Korman totiž že se noří do rozbahněných chuchvalců mozku ubožáka, že se v nich rýpe a přehrabuje a snaží se zachytit fragmenty smyslu nezbažené, nepokroucené šílenstvím, nebo alespoň jejich kloudné obrazy. A spatřil, jak se svěřil později, že muž byl zavřený někde ve tmě, předlouhý čas, a že cítil strach či spíše hrůzu, ten pocit byl tak hmatatelný, až hrůza nabývala tvarů a formy, a tu hrůze kolem sdílelo více lidí, bytostí všelikých. Ale on hrůzu přežil, podařilo se mu před ní uprchnout, uprchnout pryč z obrovské jeskyně, pryč na čistý vzduch. Mužovy vize Kormona doslova vysály, že byl bledý a hovořil přerývaně. Kouzelník a mistr, ke kterému vzhlížím vážně s úctou pravil, že z hrabání se v mozku toho muže má spíše dojmy než něco hmatatelnějšího, ale těm dojmům, že by přikládal velkou vážnost. Korman měl dojem, že muž byl u Strýce, že Strýc nejspíš shromáždil kolem sebe nějakou sektu a ten muž byl jedním z nich. A v rámci toho, řekl Korman, se mu dostalo nějaké pocty, pocty ovšemže zvrácené. Nebo prostě tak nějak. A byl z pocty zavřen v nitru obrovských jeskyní.

K večeri byl vařený špek se zelím, venku se silně rozpršelo, což se na stěnách zemičce

Tři dny tedy hnijeme na Rodochu u Modrého čepce a čekáme na Želvu. Někteří čas tráví pitkami, bitkami nebo po bordelech. Ale na to já nejsem, jsem slušně vychovaný a z poctivé rodiny. Byl jsem šťastný, když nastal čas nalodění. Připlout Želva o den později, pan Bolbuch by možná byl ženatý s jistou přístavní ženštinou a jiní by dleli v šatlavě za vyvolávání rvaček a nepřístojností. Třeba Swen Dolbich, ten určitě.

Želva je dvojtěžník a je mnohem menší než Alfren Kanych. Také máme jen jednu kajutu, do níž se skoro nevejdeme, a poplujeme asi deset dní. Cílem Želvy je Barrat, což je nějaké město na pobřeží. Myslím, že v Karnolu. Tam, co Kazatel učil.

Karnol

Musel vanout velice příznivý vítr, protože v Barratu loď přistála za pouhých sedm dní, což bylo vzhledem k hygienickým podmínkám, panujícím na lodi, velice, velice žádoucí. Alespoň o jedno loď kapitána Inguje Palivce, Želva, nepřišla. Tedy o pověst velmi rychlé lodi. Bolbuch řekl, že v těchto vodách, jejichž popřeží je plné malinkých ostrůvků a bezejmenných skalisek, kdysi ztroskotal.

Vislirius, znalý zřejmě zmíněných končin, sdělil něco o Karnolu. Karnol je království a Barrat je jeho hlavním městem a přístavem. Panovníkem je Bardach Lezich, což už tedy kvůli jistým událostem dávno vím.

V Barratu se skupiny definitivně rozešly. Vůdce zařídil nákup koní a poníků a Zemikosa se pokusil po městě poptat po Strýci. Ovšemže bez úspěchu. Navečer v hospodě U zpěněné vlny Bolbuchovo zasvěcování nad Rachovou mapou do zevrubnému zeměpisu tohoto koutu světa. U každé země, zemičky a území stručně vysvětlil, čím se vyznačuje či vymezuje nad ostatními. Takže projedeme Karnol, Bořimsko, Sirill... a tak se dostaneme až do Betaru. Tam, kde by mělo dojít k zatčení Kazatele.

Na druhý den tedy začíná velká pouť přes cizí kraje. Dva dny po bytelné obchodní cestě na jihaž ke Stolové cestě. Ta je ještě bytelnější, kamenná, nikdy jsem takové v západním Gwendarronu nespatřil. Po této cestě putujeme na západ až na hranici s Bořimskem, kde ochotně vůdce platí za všechny mytné. Po Kazateli zatím jediné stopy, počasí teplé, slunečné. Ve vsi Mezilesí pouze zjištěno, že dál za Bořimskem prý leží chudé kraje a příliš obchodníků tam necestuje. Pořád si

musím připomínat, že jsme obchodníci a nikoli lidé ve službách gwendarronské armády.

Bořimsko

Ráno ale Al-Rahem přišel s úžasnou novinou. Ještě v noci, když jsme šli na kutě, se dlouho převaloval a nemohl usnout. Tak se sebral a oblezl ostatní mezilesské hospody, aby se poptal, co a jak. Skupina, jejíž popis odpovídal Kazateli a jeho spolku, vsí projížděla před třemi čtyřmi dny. To dodalo Nurnským důležitou pocitu a naději, že vytýčený směr je správný.

V sídelním městě Bořimska, Železném Hřbetu, zase kazatelova stopa mizí. Vzhledem k tomu, že ve městě je prý i nějaká universita, a mohli by tam o Kazateli něco vědět, když byl universitami přitahován jako sestředník, rozhodl vůdce Al-Rahem ubytovat se a trochu se po té universitě porozhlédnout. Úkolem pověřil Skyreše Měchuřinu, osvědčeného již v získávání informací od neznámých lidí, a Korman Zlotěho. Zemikosa zatím vyrazil do nevěstince, ale tam nezjistil věru nic důležitého, pouze že je v Bořimsku velice draho. Amno, všiml jsem si toho také. Je tu draže, a to podstatně draže, než u nás doma a kdekoli, kudy jsme projížděli. Tedy v Karnolu a na Rodochu. Podle mého se pod tou nablýskanou fasádou zdejšího kraje musí skrývat výrazně bídnější zdivo. Budu rád, až odsud vypadneme.

Co se týče Železného hřbetu, ve věci Kazatele nepřinesl žádné poznatky. Po Kazateli jako by se země slehla. Za zmínku stojí snad pouze několik místopisných informací, jakože hranice mezi Sirillem a Betarem jsou uzavřené. Na východě totiž zuří mor. Mezi Betarem a ještě dále položeným Mardugem zuřila dvouletá válka, ale ta již skončila roku 1081. Co se týče železnohřbetské university, bylo zjištěno jenom tolik, že na jejím nádvoří roste strom. Myslím tedy, že informace zhola zbytečná.

Navečer vůdce vyslal chlapy ještě po městě na druhé kolo pídění se po jakékoli stopě, tentokrát bezpředem daného nápadu a plánu, a já zůstal s ním. Psal jsem totiž dopis, adresovaný dalším skupinám. Al-Rahem pomalu diktoval a já slovo od slova uvedl přesně tak, jak řek. Obsah listu působil věru velice zamotaně.

Ráno už znovu na cestě, někteří s kocovinou, ale jinak v přiměřeně dobré náladě, tedy přiměřeně tomu, že si nejsme jisti, zda Kazatel opravdu mířil do Betaru. Ve vsi Březová alej za těžkou úplatu zjištěno, že Kazatelova skupina tudy

žádná. A tam na sever Tardasijova moc nesahá. Tam bude sahat moc jiných, těch, které dosud neznáme.

Ten morošan Zifnab se večer u ohně a u lahve kořalky nemorošského původu rozpovídal. Kazatel se občas v Morochu objevoval a vracíval se nahoru po řece do vesnice Chleč. Korman Zlotě se přiznal, že u výslechu vyklopil, co mohl. Poutěšti mu křsy po obličejí, přibíjeli ho hřebíky ke špalku. To všechno prý víceméně vydržel. Ale když mu pohrozili, že mu zlámou hole, úplně se prý sesypal. Tohle mi nedochází. Být schopen unést tíhu bolesti a potom se zhroutit při pomýšlení na zvuk lámaného klacku, to mi jaksi uniká. Ale já být na jeho místě, klopil bych už při prvním přecupitání křsy, takže jsem činit pokusů hodnotit rozhodně dalek. A jak jsme si takhle u ohýnku otevřeně povídali, otevřely se dveře a v nich stál pan Chrst se svojí ženou, celí rozpačití. A přisedli k ohni a Chrst vyjevil, že žádá, abychom mu přispěli na opravu objektu a nové prase. To se ví, že nedostane nic. Nejen proto, že na nic nemá žádný zákonný ani morální nárok, ale také proto, že nic nemáme. Přitom se ukázalo, že ten Zifnab žádným Chrstovým přítelem není. Takže žvanil, ale to se dalo čekat. Pochopitelně mu odmítl přispět také. Překvapilo mě, že k výslechu Filka Rouhače dnešní noci nedošlo. Nejspíš už těch výslechů bylo až až.

Svítá...

Svítá... Je mi zle, tak nějak psychicky, ale i od žaludku. A to i přes to, že po velice dlouhé době na mne vyzbyla poctivá matrace. Chrstovi ochotně přenechali svoji nocležnu Nurnským. Ale mně je prostě, abych tak řekl lidově, šoufl. Už toho prostě na mě začíná být příliš. Zezdola z lokálu jsem zaslechl Rouhačův tlumený hlas. Snaží se vyjdenávat, ale nemá šanci. Zemikosa už si ho zamluvil. Víceméně se kumpanie snaží nabrat sil. Beztak není co jiného dělat. Moroch tam za plotem je o poznání nebezpečnější a my tady musíme počkat dokud ten morošan Zifnab nesežene slibované lodě. Takže se snažím podřimovat a uhájit si tak Chrstovu matraci. Začali vyslychat Rouhače a ten kupodivu mluví. Ten kvas byl skutečně otrávený, proto jsme se tehdy před výbuchem a zhroucením cimry tak motali a upadli do podivných mrákot. Pití otrávil Karlík Foukačka nějakým Ofinovým svinstvem na Rouhačův příkaz. Ten Chrst ale do toho musil být zapojený, tím jsem si jistý. Nikoho tahle zřejměj věc asi nezajímá. Potom jsem konečně pořádně usnul.

Když jsem přišel k sobě, Zifnab zrovna dle vykládal, že lodě určitě budou. Jediný problém

ale je, že teď tu nejsou, že by se do týdne snad měly vrátit. Plavba za uměřenou cenu, již si snad můžeme dovolit, potrvá asi deset dní. Deset dní proti proudu řeky. V ceně jsou započítaní i nějakí veslaři, takže se snad nahoru přeplavíme bez větších námahy. Této noci Zemikosa zardousil Rouhače. Neviděl jsem to, neboť jsem spal. Asi jej odpravil někde venku, jinak bych něco zaslechl. Předpokládám, že mu Al-Rahem nařídil, ať jde hlučet jinam, když už musí být hlučný. A Zemikosa v otázce poprav a mučení bývá hlučný velice. Případá mi, že ten divný patron do Morochu zapadá jako by se tady narodil. Možná, že se tady vážně narodil...

Taky jsem napsal dopis, dopis Rachovi, tomu, co nikdy nepřijde a žádný dopis si nepřčte. Al-Rahem nadiktoval popis naší nepřehledné a bídné situace. A taky že jsme přišli o jednoho muže. Pak ten list odešel někam schovat, někam, kde jej nikdo nenajde. Vůdce mě za mou dosavadní snahu odměnil bílou hvězdou. Nejedná se o žádné bojové vyznamenání. Bílá hvězda je léčivý lektvar. Lektvar, který je mi na nic. Kdybych jej vypil, nejspíš by mi vypálil díru do žaludku. Tak je totiž údajně silný. No a na noc odešel Bolbuch do bojových jam, odešel bez Růžičky. Růžička má po dnešních zkušenostech z Morochu strach. Bolbuch tedy odešel alespoň se Skyrešem. To vím, protože mi tu nechal na pohlídnání psa. Art si na mě už docela zvykl. Je to dobrý pes. Ale Skyreš je blázen, když vyrazil na noc do bojových jam. Není to tady vůbec bezpečné.

No a potom nad ránem se Bolbuch rozjařeně vrátil a přitáhl si s sebou nějakého stolina. A v patách se trpaslíkovi a jeho zajatci potáčeli další Numští, takže nakonec asi návštěva bojových jam byla masovějšího rázu. Pochopil jsem, že Bolbuch snad toho stolina vyhrál nebo koupil, a teď na něj pořvával, ať vykulí, kam zašl nějaké peníze. A tloukl ho pěstmi a tu se rozhulákal i Zemikosa a omílal něco o Kozových a Rouhačových penězích, které měly zmizet. A tu mi došlo, že zřejmě ti dva vyrabovali barák Kozy Slnce a že ten Rouhač u něj asi bydlel. A že zmizely všechno, co by stálo za řeč, ale to není až tak nepochopitelné, když vezmu v úvahu morošské zvyklosti a fakt, že od smrti Kozy Slnce uběhlo více než dva tucty hodin. Potom se hovor stočil na nějakou dohodu a stolin začal sypat moudra. O Ofinovi a Chleči, kam Ofina jezdíval a kam máme namířeno i my, tedy až, zda a jestli někdy připlují Zifnabovy proklamované lodě. Výše nad Chleči výše proti proudu, asi pět dní plavby, je ještě jedna osada. Říká se jí Čomroch. Dál už není nic. Takže před kumpaní leží vyhlídky na půl měsíce plavby po bahnité řece. Stolin pravil,

když profesor pomáhal Hradu se konstrukcí a Kameny? Těžko říci, ale tyto dohady již mi připadají hodně přitažené. Každopádně váhám, věru, váhám v co vlastně věřit.

Vůdce řekl, že bude nejlépe, když změním krytí. Takže odtěd jsme svobodní žoldněři z Kodgicku. No, já na to věru vypadám! Na jedné křižovatce vůdce najednou řekl, že ke Koblechu je to doleva. Jak na to přišel, to nevím, ale po zkušenostech ze Šedova mu plně důvěřuji. Jemu, i jeho orientačnímu smyslu. Nejedná se o cestu, pouze o jakousi býlím pohlcenou stezku, co chvilí v hnedém podrostu sotva rozeznatelnou. S tím, jak se stezka noří do divočiny, mizí i ty občasné a chatrné známky civilizace.

Ve čtyři hodiny odpoledne se spustil hrozný liják, ale naštěstí brzy narážíme na shluk několika málo chatrčí. Dle dýmu z kouřových děr obydlí. Vůdce přemluvil obyvatele jedné chýše, aby promoklou kumpanii pozvali dál. Samozřejmě musel prosbu podpořit něco penězi. Při obilné kaši se ptáme na práci, tedy kde ji nejlépe sehnat. Jsme pěci ti svobodní žoldněři. Práce ale prý není. A to žádná, nikoli jen ta pro nás. Snad v Koblechu, ale těžko říci. Koblech je prý obehnán kamennými hradbami a starosta tam vládne jako by byl šlechtického původu.

Až do pozdní noci, zatímco trvalý a prudký liják bubnoval do střechy chatrče, vedli jsme s pánem domu rozhovor o Betarských záležitostech, o bídě která udeřila na tento nebohý kraj. Morová rána se spustila v Kochale. Odtud se nemoc rychle rozšířila do všech stran. Co se týče nedávné války, začala sporem o Jeseteří jezero. Mardugští zavraždili betarského barona, pana Mokrého, a pobili celý jeho doprovod. Nešlo vlastně ani tak o jezero ani snad o ty jesetery v něm, ale o zlatodoly, jež se na jeho březích nalézají. Co se týče Kazatele, jeho stopa zase zmizela.

Swen Dolbich se nad ránem po krátké prohlídce svěřil, že jeho mužství už vypadá lépe. Takže to naštěstí mor není a možná ani příjice. Spíš si to uhnal na mokřím koni. Vůbec se divím, že s vlkem nezápóli více z Nurnských.

Dnes stezka celý den stoupala do hor. Žádné stopy, žádní lidé. Noc v ruinách. Skyrešův pes je celou noc neklidný. Cítí vlky. Alespoň že už neprší. Ráno slunce, paří se z lesů. Život je najednou o poznání radostnější.

Kláster otce Margolia

Krátce po obědě procházíme Nízkým Brodcem. Vesnice vypadá na první pohled opuštěně, ale není. Nějaký muž se zbraní v ruce huláká, ať táhneme, jestli máme mor. Vůdce pravil, že jsme do jednoho zdraví jako tuřín, až na jednoho nemocného. Ukázal přitom na Dolbicha, ten se poškrábal v rozkroku a přitakal. Muž řekl, že nahoře nadc vstí stojí klášter, kde morovému dájí pomazání. Ale zdravě tam prý nepustí. Za úplatu se ale nechal přesvědčit, že nemocného Dolbicha do kláštera odvede. V patách za nimi s vůdcovým souhlasem odkvačil neviditelný Korman Zlotě. Čekání na Dolbicha bylo stráveno příjemným pochupáváním v trávě.

Po návratu se Swen přiznal, že svrbení na ohanbí si přivlekl z návštěv nevěstinců, a takové věci prý otce Margolius v klášteře neléčí, tedy pokud by nebylo takové léčení náležitě vyplaceno v darech řádu. Ale něco na tom Margoliovu být asi musí - neviditelného Kormana prý odhalil takřka ihned a ostře jej vypoklonkoval ven. Je tolik prozíravý?

Al-Rahem se rozhodl vyjednat audienci u otce Margolia osobně. K ruce si vzal pouze Bolbucha. Co se tam nahoře událo, to není jasné, ani co to stálo, ale faktem je, že otec Margolius souhlasil s tím, že kumpanie dnes v noci přenocuje v klášteře. Vůdce ztíhl hlas a pravil, že Margolius je skutečně bratrem toho Svíčky, ale už o něm po tři léta nic nezáslechl. Když jsme seděli na klášterním dvoře z koní, vyšel Nurnským vstříc otec Margolius následovaný Bolbuchem a vroucně nás přivítal. Byl jsem užaslý a pochopil jsem, že teď se naše krytí jmenuje Poutníci z Mallikornu. Ubytování skromné, leč upravené a vkusné. Strava chutná, odpovídající poměrům, z kterých pocházím. Při večeři od otce Margolia zjištěno velice málo, jenom samé obecné věci. Obchod prý v Betaru dosud částečně funguje, ale je omezen na města. Otec by byl ochoten za menší dary řádu poskytnout Nurnským doprovod do některého z měst. Toť vše.

O to větší bylo překvapení, když Skyreš Měchuřina v noci přišel na pkoj s tím, že od jednoho ze sloužících, jehož se mu podařilo nějakým jistě ne zcela konfesním způsobem obloudit, vyjistil, že opat Margolius onoho Kazatele velmi dobře zná. Častokrát tu pobýval a jednali spolu, ale v posledních měsících se tu neobjevil. Znamená to ale, že stopa, jež se kumpaní dovedla, nebyla lichá. Ovšem Kazatel s desetidenním náskokem musil mřít jinam, možná dále, hlouběji do Betaru.

mně se z toho pohledu zalily oči slzami. Došlo mi, že v této společnosti pomýšlet na návrat domů v dřevěné bedně je čirá utopie.

Pak příběh Hyzda Macháně

A pak příběh Hyzda Macháně, ten chlap s bičem, pohůnek a dohlížitel Tardasijova pořádku. Dav rozvalil vrata, zahlédl jsem figuru hospodského; nebylo sporu, že incident začerstva udal, a ten Macháně se rozeřval a oddělil Nurnské v malých skupinkách do rohů dvorka. A záhy přichváto asi patnáct chlapů z Tardasijovy milice a za nimi samotný on, velký Tardasij, zrzavý chlap s těkavými očima. Čumilové při jeho průchodu utvořili uctivou uličku, ale je docela dobře možné, že ten, kdo včas neuhnul, dostal tyčí po lebce. Natolik dobře a tak dalece v té morošské noci hrůz zase vidět nebylo. Na každý pád Hyzda Macháně podal patřičně příkrášené hlášení o zajištění osob podezřelých ze závažného narušení morošských pořádků, a je pravda, že se nikdo z Nurnských proti nařčení ani neohrazoval, ani nijak jinak neprotestoval. Macháně udvedl svou práci velice dobře a Nurnští očividně dezorientovaní a v šoku, částečně zdrcení doznívajícími účinky věřejšího pití, nervózně pokukovali po vůdci a vůdce nic. A potom se ve vůdci něco hnulo a přiznal se, že je vůdce. Tardasij položil Rahemovi pár obecných otázek. Potom rozkázal sebrat Dwanyho Růžičku a s částí věrných odkráčel. Hyzda Macháně nařídil Nurnským vyčkat dalších Tardasijových instrukcí. A mezitím se rozednilo a dav čumilů znatelně prořídil. Hyzda Macháně zřídil na hostinském dvoře pod prasečí mrtvolou výslechové místo, kde znovu a důsledněji vyslechl Al-Rahema, jemuž ale nefekl jinak, než Čmoude. Potom ho nechal svléci do podvlíkaček, stejně tak Skyreše Měchuřinu a další, které si k výslechu vybral. Bylo to potupné. Na hromadě mrtvých se pohnul nějaký muž. Byl okamžitě zatčen, svléknut a vyslechnut. Ochotně přiznal, že se jmenuje Mořina a že pracuje pro Filka Rouhače. Skyreš Rouhače udal, že je to ten, co támhle leží spoutaný. Byl rozvázán a vyslechnut. A svlečen. Pak ho odvedli pryč a Hyzdra Macháně zakázal Nurnským opustit hostinské prostory. Takže teď dřepíme v prázdném lokále bez hostinského a čekáme, co přijde. Moc nás nezbylo. Zemikosa, Al-Rahem, Bolbuch a já. Ostatní odvedli. Toho Mořinu taky, a nebo utekl. Nevím. S námi nezustal. Je šestý den poradostin, brzy ráno, a zemřel Swen Dolbich.

Godžik se píše Kodgick

Al-Rahem vymyslel a přednesl historku. Příběh. Se smrtelnou vážností trval na tom, že si máme příběh do posledního detailu vštípit do

paměti. Příběh je takový, že máme základnu na Godžiku. Godžik se píše Kodgick a je to ostrov. A tam na ostrově blízko té základny nějaká paní Zagliša, manželka pravděpodobného obchodníka Kuščeje Trpaslíka řekla, že unesli jejího manžela. Tedy asi toho Kuščeje Trpaslíka. A že ho určitě unesli Filek Rouhač a jeho tlupa. Ta Zagliša, zřejmě tedy Zagliša Trpaslíková, si nás na kodgické základně najala, abychom pana Trpaslíka přivedli zpátky. Moroch je zajímavý z důvodu, že máme Swena, co se zná s Čenicem. Potkali jsme se. On nám svěřil otroky, odevzdali jsme je jeho ženě. Rouhačovi lidé se nás domáklí a zaútočili. Ale nejsme z Kodgicku, jsme z Rodochu. Z Rodochu v Morochu skrze Swena, co se zná s Čenicem, právě tím, co pro něj jeho žena přebírá otroky. Al-Rahem příběh uzavřel s tím, že Kodgick byl omyl a ať si všechny detaily vštípíme do paměti. Vůbec jsem ten příběh nepochopil a zcela mne pohltila panika, co řeknu, až mě začnou Tardasijovi lidé vyslýchat. Jediný detail, který mi utkvěl je ten, že Kodgick byl omyl. Omyl byl, že jsem coby poštovnatí úředník dostal za úkolu donést list do Liscannoru. Tam někde ten omyl začal a tohle už je jenom nutný následek.

Vůdce venku obral mrtvé a přerozdělil něco věcí. Zemikosa zavřel okenice. Všiml jsem si v rohu místnosti spoutaného muže. Vůbec jsem si předtím nevšiml, že máme nějakého dalšího zajatce. Co do toho věřejšího kvasu nalili, to je mi skutečně záhadou. Jak se toho muže podařilo utajit před Hyzdou Macháněm a Tardasijem? To tedy vůbec netuším. Ten chlap na zemi se jmenuje Svíčka, Svíčka Sardann. Jaké překvapení! Bratr opata Margolia osobně. A nejspíš je to kouzelník. Má roubík a zavázané oči, kromě klasických pout na ruku a nohou pochopitelně. Některé neumné uzle na mě dělají dojem, jako bych je vázal já. Ale kdy? Skyreš tu není, abych se ho zeptal. Odvedli ho. Vyhlédl jsem ze dveří a spatřil Arta, jak ohlodává mrtvé prase. Přivola jsem to nebohé zvíře k sobě, kupodivu poslechlo. Arta mám rád, je to pes, co něco zažil. Pád ze střechy třeba, tam v Šedově. Co bych za to dal, být teď v Šedově. Měl bych to domů co by kamenem dohodil. A ještě kousek dál. Na dvoře se válela hromada nějakých železných věcí, připomínalo to rozbitá kamna. Al-Rahem pravil, že to všechno patří Růžičkovi, ať to tedy nanosím dovnitř. Dozvěděl jsem se, že Růžička si vycpává oděv starým železem, aby byl jako z oceli. Nechápu, jak to může všechno unést. Ale co nechápu vůbec - že v tom dokáže spát.

Výslech Sardanna Svíčky vedený Zemikosou. Takže hnusné pokoukání. Kuščeje je se Strýcem a co je Rošlochova konstrukce, to nevím.

být zázrak, aby to nakonec nechtyli všichni. To by mě nakonec ani nezapopelnili. Nebylo by osoby, která by tak mohla učinit. Mé torzo zůstalo by ležet tam, kde by padlo, a ohlodali by jej až ti lykantropi.

Za těchto úvah o realnosti morové hrozby dorazila kumpanie až k jezeru, kterému se říká Modré. Nevím, kdo to zjistil, ale z mapy, kterou máme, tato informace nepochází. Možná jenom někomu z druhů přišlo dobré jezeru nějak říkat a jeho nápad se spontánně ujal. Ale spíš ne. Když vůdce oznámil, že Molče už je to tak slabých třicet mil pěší chůze a nakázal pátrat cestou po vhodném místě k ležení, ukázalo se, že vlastní nějaký rukou načmáraný nákras molečského okolí a to jezero tam bylo opravdu označeno za Modré. Ležení bylo rozbilo asi na půli cesty k Molči ve stínu stromů, kterých tady v okolí vřhu mnoho není. Cestou jsme potkali pár rybářů, kteří však pouze potvrdili to, co už víme. Kolem Kravčina se motají krollové.

Al-Rahem si mne zavola, dal mi k nastudování situační nákras okolí tvrce a řekl, že půjdu na průzkum. Znevíditeľní jsem se a nalahko vyrazil k Molči. Začalo pršet. Molč nebylo těžké najít a uchoval jsem si v paměti vše, co jsem považoval za důležité. Tvrz se zdála být skutečně nedobytnou s hlídkami na ochozech. Nedobytnost posiloval také vonní příkop napájený rekou. Tvrz byla přilepena k rozeklaným skaliskům, jejichž zdolávání odhadl jsem za nejjistější pozvánku na onen svět. Pod tvrzi nalézala se malá roztahaná vesnička s novými domy. Stopy po spálení stích byly dokladem toho, že obec někdo do základů vyplenil a na jejím místě byla zbudována obec nová. Předpokládám, že za vypleněním obce bude stát vévoda z Beče, tedy jeho neúspěšná armáda, která si tady v podtvrzi nejspíše zchladila žáhu. Když se počalo smrákat, obrátil jsem se na zpáteční cetu a celý ucaprtaný dorazil jsem do tábora hodně pozdě v noci. Korman Zlotě začal znevíditeľňovat některé z druhů. Družina se začala připravovat na akci zatím nejasných obrysů, možná však útok.

Ráno došlo k rozvržení plánu. Skyrešova léčka zabrala, mor to asi není. Ale k plánu. Po dlouhé debatě jsou na stole, vlastně na písečné pláži Modrého jezera, dva návrhy. Promluvit s Kravčinem, nebo začít s drancováním okolí a vylákat ho ven. Kupodivu se většina kloní k drancovací variantě, což nechápu, ale pod podmínkou, že bude proveden ještě jeden důležitější průzkum a družina se přesune blíž. Balíme tedy tábor a vyrážíme vpřed. Je to divný pohled na čtyři jezdce a osm koní. Ostatní jsou neviditelní. Díky Kormanovi.

Vypadá to, že dostat se blíž znamená vcválát přímo do středu Molče, což samozřejmě budí rozruch a netrvá to dlouho a už Zemikosu tahá za šos nějaký ozbrojenec. Zemikosa lže a zamoťává se do nějakých žvástů o Kazaddubu, kde leží Kazaddu, a on, Obur z Bořimska, že to všechno hledá. Prostě blábol, ale chlapa to natolik vyvádí z míry, že není schopen slova, načež situaci zachraňuje pan Bolbuch a říká, že jsme skupina prospektorů. Na to jsme odkázáni na místní krčmu. Tam zase tvrdíme, že jsme z Wenarenu, ale každému musí být jasné, že jsme cokoli jiného, ale určitě ne to, co říkáme. Mám tušení, že Irlech Kravčín se velice brzy dozví, že přijeli vévodovi žoldáci učinit druhý pokus o dobytí tvrce. A že budou neprodleně učiněna příslušná opatření.

Jenomže po pár pivech v krčmě a následné noci v plně sestavě v pokoji pro čtyři, což bylo opravdu natěsno, se Nurnským všechno nějak rozleželo v hlavě, takže ráno slovo dalo slovo a byl tu plán nový, tedy vyjednávací. Za vyjednávače se přihlásil Bolbuch, který byl z mála těch, jež si tu a tam postěžovali, že družina se všechno snaží řešit silou. Bolbuchovu misi měl sledovat Kormanův neviditelný animalio, tedy jeho magická kočka. Skrze kočku měl mít nad vším nadhled Korman samotný a vjemy a vize zprostředkovávat nám zbylým v pokoji. Jenomže chvíli poté, co Bolbuch vyrazil, zavelel Al-Rahem k přesunu před tvrz, kdyby se náhodou pan Bolbuch dostal do úzkých. Což se naštěstí nestalo.

Trpaslík se vrátil přibližně za půl hodiny a pravil, že výsledek je stejný jako s otcem Margoliem. Pan Kravčín je prý blbec, a to pořádný. Povolení k cestě do hor ani nikam dál skrze jeho panství nedostaneme. Prý respektuje, že se tady potloukáme po kraji a že nám byla přislíbena odměna za jeho hlavu, a že kvituje s ulehčením, že se jeho hlavou nehodláme zabývat. Ale to je tak vše, co na vrub své hlavy je ochoten činit. Pana Věřecha prý Kravčín prohlásil za vědce, který určitě proti nikomu nekul ani nekujе žádné pikle a zcela určitě nechová mocenské ambice. Prostě krátce a jasně - audience nepřinesla nic kromě toho, že jsme si neochvějně jistí, že Věřech, Melech Věřech, je Kazatel. A že je krajně podivný, že Kravčín trvá na tom, abychom dál nepokračovali.

Ve vsi zjištěno ještě několik drobností, kupříkladu že Kravčín, místní zeman, platil obnovení vypálené Molče ze své kapsy a také důsledněm z území svého panství. Tot' jinak vše. Na címhře jsme se dohodli, že oproti zákazu pojedeme dál. Pokud Kravčín mlíží a Kazatel tudy projel, musíme o tom najít nějakou stopu.

působila natolik výrazným dojmem, že strhl veškerou pozornost na sebe. Zřejmě nějaký pohůnek, dohlížitel Tardasijova pořádku, a hned spustil takovou tu hrůzu nahánějící písničku odkud a kam, ale Al-Rahem byl připraven a pravil, že jsme lovci otroků, že pracujeme pro Čenicha a vede nás tuhle trpaslík Bolbuch. A že jsme předvoj se vzorkem kořistí, abychom jej ukázali paní Močeně. Paní Močena, jak jsem pochopil, je Močena Čenichová, tedy Čenichova žena. Kde se to Al-Rahem dozvěděl, to nevím, ale on je na tyhle věci šikovný. Pohůnek nakonec uvěřil, práskl varovně bičem a odkvačil, a Nurnští počali pátrat po Močenině domě, což se podařilo.

Močena nepřekvapila. Tedy mě určitě nikoliv. Zpusťlá ženská obhrublá strohé mluvy. Bolbuchova žádost o poskytnutí ubytování zůstala pochopitelně nevslyšena, pouze otroci zabaveni, a to bez diskuzí. Peníze si máme vyřešit s Čenichem, jejmí starým, až se vrátí. Což se dalo předpokládat. Těch otroků je mi líto. Snažil jsem se, aby je našiinci ještě zavčasu propustili, ale marně. Myslím, že nejméně tenkrát hulákal Zemikosa, muž s larvou. Trápí mě, že část viny padá i na mě. Jak se vyrovnám se svým svědomím, to nevím, ale fakt je, že těmito otázkami se zase na druhou stranu nijak hlouběji nezaobírám, neboť jsem přesvědčen, že se domů nevrátím ani v té dřevěné truhle. A bezejmennému nebožtíčkovi v morošském pangeju na nějakém svědomí sotva co sejde. Svým způsobem jsem vlastně taky otrok, otrok v okovech udalostí, jež si nevezvil, ale byl do nich vržen.

Co jiného tedy dělat, než najít ubytování. Jediné přhodné místo, relativně zabezpečené od okolí nevysokou zdí, se ukázala být jakási nálevna pojmenovaná U tří očí. Že se tak jmenuje, to není na objektu napsáno. To nám musil nějaký dobrotivec říci. Tady si knajpy na vývěsní štíty přilíši nepotrpí. A proč taky, když to každý ví - že tohle jsou Tři oči, a tohle zase Blitina. Ono je to stejně prašť jako uhoď. Když Alek Chrst, bodrý výčepník, odrecitoval nabídku pokrmů a popitín, udělalo se mi zle. Toho dne popil jsem něco kvasu a poobědval mrňousovu kebuli. Hlavním základem toho hnusného jídla bylo, tuším, kysané zelí. Ostatně, zelí je, zdá se, základem všech pokrmů zdejšího kraje. Já, Skyreš a Růžička jsme se po obědě odebrali na cimru, abychom nebudili pozornost. Hobity tu totiž nechovají v náklonnosti. A elfy, jak se ukázalo, taky ne. Takže jsem tady prostě čmoud. Čmoud ze Sirillu.

Byl jsem rád, že jsme sami a v klidu, ale ten klid zase netrval dlouho. Cimra byla vlastně taková zatuchlá prkená bouda na kůlech, a záhy se

ukázalo proč. Pod námi žilo prase, takže ta naše cimra, to byl vlastně prasečí chlívěk. A když potom Dolbich přivlekl nějakou šlápotu z ulice, už jenom vyzvracet mrňousovu kebuli s kvasem, a bylo by tu všechno. Naštěstí ale dříve veš se na tu paní za palisádou z matrací stihl vrhnout, přiběhl Zlotě a pravil, že v hospodě je nějaký Mičivec, co se nebojí mluvit, tak ať všichni jdeme zpátky do nálevny a necháme kurvu kurvou. K čemuž jsem se tedy ohradil.

Mičivec - čmoud, co mluví až moc

Tak ten Mičivec, ten je tedy velice divný až podezřelý, ale ve zmíněném přesvědčení evidentně nemám zastání. Je to hobit a prostě se tu najednou vyloupl a hodně mluví. Na to, že je to čmoud, mluví, abych tak řekl, až moc. Ale dobře. Řeknu vám, co řekl Mičivec.

Mičivec jehobit a dělá na sebe. Čenicha nemá rád, vlastně nikdo z lidí v Morochu, a Močenu jakbysmet. A Rouhač... tak ten Rouhač tu rok dva nebyl. V Morochu jsou vyhlášené bojové jámy, kde se pořádají zápasy. Turnaje v bojových jamách řídí nějaký Mašgoj Kel. Mičivec dělá na sebe a shání zápasníky do bojových jam. Má z toho provizi, ale malou. Tak tak na vyžítí. Ale má svoji práci rád, totiž tu práci na sebe. Nemohl jsem si nevšimnout, že ta Mičivcova hra na „duchamdleho“ poměrně s úspěchem funguje na Dolbicha, Zemikosu i další. Mičivec tedy dělá duchamdleho a vychvaluje jámu a oni se na ty jeho řečičky lepí jako mouchy na flus. Fuj, jak to zhrubl můj jazyk za tu dobu, co jsem pryč z domu! Hanba mi! Ale je to tak a Mičivec mele a mele dál. V těch jamách jsou prý i nějaké překážky. Zda formy živé či neživé, to nevím a je mi to, věru, úplně v zadnice. Zase fuj! A při těch mičičekách zpili se Nurni jak káry, a i při tom svém ucucávání kvasu se motám jak motovidlo, až mi to přijde divně. A tak se šinu pryč, pryč od těch řečí, na naši cimru a nejsem sám. A zanedlouho se doplazují další, asi nechali jámy jamami, poněvadž je tu i Zemikosa i ten udatý Dolbich. A některým je věru zle, Al-Rahem se vzmůže tak akurát rozdělit hlídky a slíznul jsem si já, to si pamatuju, víc ale nic moc. Jenom si vybavuji ten pocit, že jsem omámený a že se houpu jak na vlnách a jak mi to všecko všecičko připadá kapánek moc divně. A místo měsíce skrz te stropní blánu, páč bez blány by to nemohlo být možné, tlemí se na mě měsíc a dělá kyš-kyš, a jeho rozesmátá tvář, to je tvář Mičivcova, úplný předobraz mrňousovy kebuly. A pak mi dochází, že ten chlast tam v knajpě musil být něčím říznutý, že nás určitě otrávil, ale pozdě. Pokusil jsem se z posledních sil zakouzlit, ale myslím si, že jsem

obrovský náskok a zmizet. Co se týče Karfolia, Kazatel zřejmě myslel i na něj a naplánoval jeho útěk z vězení, což se mu tehdy při během Šedovské vzpoury málem i povedlo. Vzpárky však ke Kazateli. Pan Rach sdělil, že Paní Zářčicovi se v Nurnu poté, co Karfolius byl rozkryt jako dezinformátor a muž Plánu, podařilo z Karfolia vymlátit informaci o místě, kde se Kazatel zamýšlel skrýt a zkonsolidovat své muže. Zjistilo se, že cílem je Moroch. Moroch je prý místo, kam bohové vyblili všechnu špinu světa, tak to přesně pravil pan Rach, a mne věru zamrazilo. Po všech peripetiích, po všech těch kanálech a morových ranách se ze všech míst na světě musím dostat tam a jediné a právě tam, kam bohové blijí všechnu špinu světa! Och, maminko!

Netušil jsem, kde leží Moroch, ale teď už to vím. Ten Moroch je naznačen na naší mapě vysoko nad Betarem. Divné je, že tam není žádná země, šedý flák pustiny pokrytý jakoby náhodně rozesetými skalisky, loužemi a stromy. A uprostřed té zmeti je rudý bod a nad ním napsáno Moroch. Myslím si, že se obecně ví, že nějaký Moroch tím směrem leží, ale že mapa v tomto ohledu lže. Kartograf tam nebyl, jen náhodně rozesel mapové značky po papíře. Pan Rach řekl, že obdržel mapu Morochu, přímo toho místa samého, vojenskou depeši přímo od Varžice. Nějakým způsobem se k ní dostali přes toho Karfolia. Když nám dal do ní nahlédnouti, zachvátila mě hrůza. Mapa je plná lebek, různých lebek, a ty lebky prý značí skřetí a stoliní tlupy... a draky!

Půjdeme tam, do srdce šedých pustin, do Morochu. Půjdeme bez koní a Visliriovi lidé pošlapou s námi. Neskončím ani v truhle, ani zpovlněný. Žádná pramička nedostane jméno po padlém hrdinovi. Žádná pramička se nebude jmenovat Jonas Wreda. Skončím jako bezejmenná potrava v žaludku stolina. Moroch je místo, kde žijí vyhnanci světa v kmenech. Mnoho z nich jsou vyhnanci války z roku 1063. Nevím, co byla válka v roce 1063, ale asi byla krvavá a co do rozsahu velká. Pan Rach vysvětlil, odkud má tolik informací. Gwendarronský dokázal najít osobu, která promluvila. Osobou toho člověka nazývám záměrně, protože o člověka nejde. Je to stolin, muž, který pro Kazatele kdysi pracoval. Jméno té osoby je koza Slinec. A od Kozy Slinec pochází informace, že skupina, která usnela Kuščeje, putovala právě do Morochu. Rouhačovi lidé Moroch už dříve znali, ale nikdy prý netáhli dál. To Kazatel za nimi přicházel ze severu. Ten kraj je plný hvozdů, bažin, močálů... Musí to být neskutečně hnusný kraj.

Takže, zkrátka a jasně, věci se mají takhle. Vislirionovi chybí sedm mužů, kteří se poztráceli po všech zemích tady dole a už je ani za úpěnlivé modlitby nedokázali sehnat do houfce. Což značí, že tento Vislirionovců už neplatí za nejsilnější pilíř téhle akce, to už skutečně ne. A navíc to vypadá, že jim bude velet spíš nějaký zrzavec jménem Hudlec Řihák, protože Vislirion se zdá být natolik rozpadem své skupiny konsternovaný, že není schopen nějakého jasněho činu. Alespoň prozatím. Řihák ale asi není jen tak nějaký leckdo, je to totiž ostřílený voják od pluku Farkaše Ďuleho. Rach naopak vypadá, že do Morochu pojede s námi, což jsem se mu vynasnažil všemožně vymluvit, ale marně. Rach je totiž naší jedinou nadějí, že se dostaneme do Nurnu, alespoň ti, kdo přežijí, a vůbec řídí celou operaci. Nemůžeme si tedy dovolit o něj přijít, ale on na to neslyší.

Rach pravil, že Kazatel podle všeho dezinformoval i svoje vlastní lidi, proto je ve všem takový zmatek. A také ten Rach slíbil, že se vynasnaží držet pokud možno vzadu, abychom o něj nepřišli zbytečně brzy a nepropadli zmatkům ohledně dalších plánů. Existuje totiž plán, že v řádu týdnů vyrazí v našich stopách vojenská skupina na pomoc, ale zřejmě nikoli na pomoc naší, mám ten dojem, poněvadž pan Rach upřesnil, že řádem týdnů miní asi půl roku. Říká se tomu prostě záložní plán a není třeba jej barvit narůžovo. To si tedy myslím já. Do Morochu půjdeme proti proudu Žilné řeky, která by měla být v některých úsecích i takto v protiproudu splavná. Ten Kazatel prý totiž do Morochu připlouval ze severu právě loďmo, a taktéž loďmo se vracíval. To znamená, že v případě naší trestné výpravy zřejmě nakonec na ty pramičky opravdu dojde. Mám dojem, že jsem svoji smrt viděl ve snách, zemru tak, jak mé vize predikovaly.

Pochopil jsem, že dříve zmíněný pan Koza není důvěrníkem gwendarronské strany, ale důvěrníkem Kazatelovým. Už chápu a nemám pochyb, že pan Koza je spojkou mezi Kazatelem a Filkem Rouhačem, zřejmě dezinformovaným a Kazatele žádostivě očekávajícím. Ten Moroch ale asi nebude zase taková díra zcela pozbývající jakéhokoli řádu, řád tam zřejmě panovat bude, tedy řád směnného obchodu. Moroch bude spíše než co jiného představovat svobodné město s vlastní vládou obchodníků, tyjících především z obchodu s otroky. Nejbohatším z těch obchodníků by měl být nějaký pan Tardasej.

Podle Rachova zákresu tedy přibližně víme, kde bydlí Koza Slinec, a víme také, že je to na ostrově. Pramičky ale žádné nebudou, poněvadž

Oboje dveře vedoucí na balkon, mají na sobě vyryté plameny.

Čištění Skály

Babačan Borůvka

4.8.1087

Máme další práci. Dnes se ve vsi objevili dva muži. Pan Tas z Jistřiny a jeho syn Oto. Jistřina je svobodné město kdesi na jih od Mirellu. Mají tam v Jestřábích vrších železný důl zvoucí jménem Soví a ten byl zamořen nemrtvými. Vojskovou výpravu (vedl ji kapitán Hunich), která byla vyslána k jejich zničení vyvražдили až na jakéhosi Firvu. My máme udělat to, co nedokázalo 80 vojáků. Zmínili se i o jakémisi skalním hradě Skála, kde možná nemrtví jsou také a od nás se čeká, že i odtamtud je vyženeme. Druzi bez dlouhého přemýšlení zakázku přijímají ač slíbená odměna není závratná. Opět se ukazuje, že spolupráce s nemrtvými, ze které baron Kafka družinu podezíral neexistuje. My naopak proti nečistým silám bojujeme. V klášteře bohyně Živy a teď tady. V Sovím dole a na Skále. Já tedy, popravdě řečeno, moc nebojuji, přispívám až po boji. Jsem totiž družinovým felčarem.

Mí druzi, to není jen tak někdo. Vede nás starosta Vesta, hostinský, který umí vyrábět podivné věci. Bomby, jedy, čarovné lektvary. Střili, létá, chvilku je tu a chvilku onde.

Pak je tu stoletý trpaslík jménem Bolbuch zvaný Dědek. O jednu ruku přišel v hlubinách pod Erixem, ale když do té druhé vezme svůj falchion, tak je nepřátelům ouveř.

Vedle Dědka obvykle stojí Dwany Růžička. Hobití šermíř, po kterém byste se na ulici neohlédli. Zato v boji byste z něj nespustili oči. To se z mění na mistra malíře. A jeho obraz sestává z přeseknutých šlach, rozdrčených kolien a probodnutých slabin.

Lanar je koňský handlír a poslední přibývající do družiny. Velké činy má ještě před sebou.

Nif je tvrdý barbar, který k ráně nebo ostrému slovu nikdy nemá daleko.

Jestli existuje někdo, kdo svým životem potvrzuje, že účel světí prostředky tak je to Zifnáb. Odemyká zámky, plíží se temnotou, vetře se člověku do přízně. Nepřátele zasype otrávenými

šipkami, a když k němu přesto dojdou tak je dorazí ostrou dýkou. Ale dělá to pro dobrou věc. Pro družinu.

Nakonec jsem si nechal Jorchena, který se věnuje stejnému oboru jako já. S družinou putuje mnohem déle a měl tak čas rozvinout svoji Sílu na neuvěřitelnou úroveň. Asi i díky tomu je jeho přístup k léčení od mého rozdílný. Jorchen do člověka magii nalije a nechá ji pracovat. Já pracuji sám a svou neskonale skromnější zásobu magie používám jako katalyzátor přirozených procesů.

Tak to je naše statečné osmičlenné společenstvo. Protože sedm je málo a devět moc.

5.8.

Vyrazíme!!! Míříme na jihovýchod kamsi za Mirrel. Dosud jsem se do těch končin nedostal a jsem zvědavý jak na mě zapůsobí. Mirell je prý kraj obývanou největšínou hobyty a pochází odtud dwanného žena. Jedu na svém poníkovi, ostatní mají vesměs koně. Jen Zifnáb opět požádal Jorchena, aby mohl jet s ním. Nechápu to, vždyť poník má?

22.8.

Dnes nocujeme v Hospodě u Šišky v kraji Kree. Včera došlo k nečekané události. Projížděli jsme Šerským hvozdem a narazili na vůz a dva muže. Na zemi dva mrtví a jeden raněný. Prý byli přepadeni, ale povedlo se jim bandity zahnat. Instinkt mi vešel pomoci nešťastníkovi a tak jsem slezl z poníka a jal se ho ošetřovat. Ti zpropadenci nás oklamali. Raněný náhle držel v ruce dýku a vrazil mi ji do boku. Byla určitě otrávená, protože jsem okamžitě ztratil vládu nad svým tělem. Když jsem se probral, tak už byla řeč v plné parádě. Z lesa vyběhlo několik dalších mužů a dva psi, ale naši se do nich tvrdě opřeli. Nepřátele však pálili i otrávené šípky, což mým druhým boj značně komplikovalo. Lanar padl zasažen nedaleko ode mě a za chvíli ho k zemi následoval i Zifnáb. Můj pes Lerry dostal těžkou ránu mečem od muže, který předstíral zranění, ale díkybohyni se mu podařilo s bolestným kňučením bojiště opustit. Brutální síla našich válečníků měla opět navrch a poslední přeživší bandité zvolili ústup. Mrzelo mě, že jsem neměl příležitost mým druhým pomoci, ale zbraně jsem si pochopitelně k raněnému nevezl a tak jsem raději volil variantu „mrtvého brouka“. Po boji jsem tedy vstal a ihned začal poskytovat první pomoc. Nejdřív Lanarovi, který byl z našich v nejhorším stavu, a popravdě řečeno, zásah šípem přežil jen čirou náhodou. A pak panu Bolbuchovi, protože je to sekáč a mimoto i můj učitel. I Jorchen se činil. Po lehčím odpočinku jsme se pustili do

vkřížen. Muselo se to stát tím světlem nebo větrem, které pocházely od Kazatelova přízraku. Možná chtěl Kazatel pozvednout své mrtvé bratry a spolu s nimi povstal i Rahem. Těžko říci. Jenom na Zemikosovi byla vidět ta nechut' k Rahemově zmrtychvstání. Rozplynul se mu sen o vůdcovství, o tom, že on to bude, kdo přiveze Nazareho kameny zpátky. Sice se ještě snažil tu a tam něco někomu přikazovat, ale jeho příkazy neměly váhu. Al-Rahem byl sice trochu zmatený, ale byl to on. Všechny poznával, věděl proč tu jsme a věděl, co chce dělat. Oznámil, že máme Kameny a tedy nic nebrání návratu domů.

Kuščeje

A potom tam cestou na vrchol u nějakého pěkného domku jsem pochochopil, o kterém trpaslíkovi to Zifnab předtím hovořil. Ačkoli nechápu, proč o něm hovořil zrovna Zifnab, který s námi jde teprve od Morochu. Mínil toho Kuščeje. Našli se kameny, našla se Konstrukce, ale po Kuščejevi ani vidu ani slechu. A právě u toho domu Nurnští na trpaslíka Kuščeje narazili. Vlastně to on narazil na kumpanii. Prostě vylezl jen tak v županu na zápraží a zeptal se, kdo jsme. Někdo odvětil, že příslušníci Gwendarronské královské armády, což je vlastně i pravda, a potom se ten Kuščeje po nejbližší osobě vrhl, což byl k jeho smůle Zemikosa, a ten jej poslal jednou ranou k zemi. Se spoutaným Kuščejem, po krátké prohlídce domu, se postup družiny proměnil víceméně v kvapný úprk. Mohla za to tři fakta. Za prvé dle vůdce rozhodnutí měli Nurnští všechno, za co byli placeni. Za druhé se rozednilo a to znamenalo velkou nevýhodu. Za třetí v tom sehrálo roli Zifnabovo zjištění. Zifnab totiž upozornil, a neptejte se mě, jak to Morošan zjistil, že se dole u Kazatelova domu srocuje trestná skupina. Zifnabovo zjištění vlastně přišlo až na vrcholu, když se odpojil od družiny, aby prozkoumal opuštěný strážní post. A odtamtud spatřil, že ta trestná skupina vlastně už vyrazila k vrcholu. Když udýchaně doběhl zadek prchajícího voje, okamžitě druhy vyroval. A tehdy se úprk proměnil v úprk střemhlavý.

U altánu stezka končila, dolů prudce klesala trním porostlá prudká stráž až dolů do údolí, kde bylo lze tušit a slyšet řeku. Naproti hřeben, náš vytožený hřeben, kde jsem už jednou spali a pozorovali oblast Kazatelova tajného útočiště. Bylo jasné, že bude třeba provazů, proto došlo k rychlé sbírce a navázání. Tak sestup i začal, ale v okamžiku, kdy se k altánu přibližovali pronásledovatelé, ztratilo lano smysl. Každý se sunul dolů sám za sebe, křoví nekřoví. A při tom zmatečném a šleném sestupu mi ujely nohy a pak už si vybavuji

jenom náraz, záblesk světla a pak tmu.

Řekli mi, že jsem se zřítíl a praštil do hlavy o kámen. Díky poslednímu boji tam nehořel jsem už nebyl neviditelný. Jinak by si asi nikdo nevšiml, že chybím. Někdo pro mě došel, a vzal mě na záda. Možná Bolbuch, možná někdo jiný. Družina se srotila u řeky a tam mě přivedli k vědomí. Ačkoli pronásledovatelé příkro straní nepokračovali, dalo se předpokládat, že se co nevidět vyrojí od brány. Navrhl jsem, že s lanem přejdou na druhou stranu. Cítil jsem potřebu splatit dluh, tedy skutečnost, že mě tam ve stráni nenechali. Nakonec se mi s vypětím všech sil šťastně podařilo dosáhnout protilehlého břehu a kupodivu i hodit zpátky lano a Nurnští mohli bezpečně i s nákladem a zajatým Kuščejem přebrodit řeku. Potom už odlehčené sápní do kopce, odlehčené ve smyslu nálady, a dále hřeben a cesta dolů. Rozbřesklo se do nádherného slunečného dne. Teprve na druhém hřbetu vůdce usoudil, že jsme dostatečně daleko a že je třeba se především pořádně vyspat. Rozděлил hlídky, Kuščeje Bolbuch uspal nějakou vodičkou, asi pěkným utrejem, protože sotvaco dopil, omdlel.

Už je to jasné a neměnné! Jdeme domů! Co nejrychleji, bez zbytečných průtahů, prostě domů! Al-Rahem plánuje zbytečně se nikde déle než na noc nezastavovat. A hlavně úplně minout Moroch. Zifnabovi to, zdá se, vyhovuje. Zemikosa sice odušil, že bychom se ještě o toho Kazatele mohli přeci jen jednou pokusit, ale naštěstí nebylo nikoho, kdo alespoň nahlas by byl jen okamžik souhlasil. Prostě jdeme domů, to je hotová věc!

Cesta domů

Dál už není moc o čem vyprávět. Zpočátku se zdálo, a bylo to poněkud nepochopitelné, že Kazatel pronásledování vzdal. Až v Čomrochu se ukázalo, že poslal několik mužů, kteří se do Čomrochu dostali před námi a díky výpomoci Išleka Hroba zařídili, abychom využili jejich nabídky a přihlásili se coby veslaři na jejich dvě otrokářské pramice. Takže brzy po vyplutí z Čomrochu došlo na fece ke krvavé řeži, kterou jsem z větší části strávil po hrud' ponořený v bahně, jelikož mi nezbylo, než teleportovat se z dosahu. Tehdy jsem také definitivně přišel o svůj poslední oštěp, ale na druhou stranu jsem byl rád, že jsem neminul. Nepřišli jsme o jediného muže; že nám Išlek Hrob nastražil past šlo od úst k ústům notnou dobu před útokem. Ti lidé se chovali věru podezřele. S mrtvolami, mizejícími pod hladinou kalné řeky, už nad Nurnskými Kazatel definitivně

Že moc nezáleží na tom co se tam píše, ale je potřeba tam přidat tu magii. Tu prý má, ale málo. To je asi pravda, protože celou cestu opakuje, že máme střilet netopyry (žádného jsem zatím neviděl, v noci většinou spáváme v hospodě) a ve větších městech hledá bylinkářky a podivíny jako je on sám. Živě si pamatují jak se změnil, když při minulých výpravě přišel o tu svojí destilační soupravu. Ale pak sehnal novou a byl zase zpátky. Všechny nás strčil do kapsy a přeletěl s námi město. Na to nikdy nezapomenu. Asi by bylo dobře, kdyby tu magii měl, protože ta vydá za hodně janků. Budu hledat netopyry. Vůdce prohlásil, že dneska je to takhle a zítra to bude jinak. Určitě má pravdu, dneska spíme v hospodě a zítra budeme v lese s nemrtvými.

27.8.

Ráno vůdce vyhlásil, že dál budeme cestovat pěšmo. Hrklo ve mně. Teď budu muset s pravdou ven. Po poslední výpravě jsem se k obligátnímu luku rozhodl sehnat ještě vybavení pro boj zblízka. Kroužkovou košili, štít a kopí. Kouzelné kopí, které stálo jako několik domů v Erixu. Když jsem to zkusmo oblékl, tak jsem se sotva vlekl. A když se pak vůdce dozvěděl, že budeme prozkoumávat důl a vyhlásil co si ještě máme vzít, tak mi bylo jasné, že to bez poníka všechno neunesu. Vůdce na mé oznámení reagoval překvapivě vstřícně a dovolil mi vzít si poníka s sebou. A dokonce se nabídl, že mi část zásob ponese. Takže jsem teď jediný jezdec mezi pěšáky.

Vyrazili jsme tedy na východ a po pár hodinách pochodu dorazili do vesničky Houbné, která leží na kraji lesa. Poptali jsme se místních, jestli někdo v lese neviděl něco divného. Pasáku Homelusovi se prý před několika dny ztratila koza. Hledal ji v lese a narazil na umrlce. Ve vsi to nikdo nebral vážně, což je zvláštní, vzhledem k tomu, že o neúspěšné výpravě tu museli slyšet. Homelus bohužel zrovna pase. Vůdce tedy zavelil obsadit místní hospodu U zeleného stromu a počkat na něj. Přišel až pozdě odpoledne a pak jsme z něj vytáhli, že v lese spatřil chodící mrtvolu, kterou doprovázeli dva nemrtví ptáci. Něco takového už jsem viděl. Loni na podzim nás v klášteře bohyně takový ptáci napadli. Byli větší než já a měli ostré zobáky a pařáty, kterými párali nebohé mnichy i laiky. Snažil jsem se tenkrát nepřítis úspěšně střilet, ale druzi si s nimi poradili.

To bylo všechno, takže jsme vyrazili dál a vnořili se do lesa. Postupovali jsme vyjetou cestou, kterou jezdívali vozy s rudou z dolu. Do večera jsme už přlíš neušli, ale dorazili jsme na místo, kde u cesty stál krmelec s přístřeškem, ve kterém povozníci přespávali. Vůdce mě vyslal

prozkoumat tábořiště, ale našel jsem jen očekávatelné stopy menší zvěře. V Nurnu mě naučili jak, zavřít oči, představit si typického zástupce nějakého zvířecího druhu a soustředit se na něj. V myslí mi pak vytane směr, kterým je nejbližší jedinec. Zkusil jsem to a vskutku cítil, kterým směrem je. Medvěd. Bohužel nevím, jestli je ode mě pět sáhů nebo pět mil, takže nevím co si s tou informací počít. Utábořili jsme se a první noc v lese proběhla v klidu, takže jsme ráno vyrazili na další cestu. Celý den jsme postupovali cestou, která se vine mezi pískovcovými skalami. Stromy jsou zde většinou listnaté a v lese je slyšet zvěř. To mě uklidnilo, mrtvý ptáci nejspíš nezpívají. K večeru jsme narazili na další tábořiště s přístřešky. Tentokrát u potoka. Byl jsem opět vyslán na průzkum, který dopadl stejně jako ten včerejší. Medvěda jsem už nehledal. Opět jsme se utábořili a druzi se rozešli nasbírat dřevo. Náhle se lesem rozlehl bolbuchův křik. Shromáždili jsme se kolem něj. Kousek dál na cestě našel čtyři mrtvá těla. Zjevně několik měsíců staré pozůstatky jistfínských vojáků. Vzpomněl jsem si, že stejný počet doprovázel poslední tlupu horníků. Sklidil jsem pár uznalých pohledů. Nabídl jsem se, že zkusím zjistit příčinu jejich smrti, ale než jsem se sklonil k prvnímu z nich, zjevil se přede mnou duch a hmátl po mě přízračnými pařáty. Prošly tunikou i kroužkovou košili a bylo to jako by do mě vrazil ledovou dýku. Ustoupil jsem zpátky a druzi mě od strašného zjevu oddělili. Nebyl sám, jeho tři „přátelé“ zaútočili na Dwanyho a Otakára. Ale magickým zbráním naší družiny nemohli vzdorovat a boj rychle skončil. Bylo mi hrozně. Lomcoval mnou mráz a třestila hlava. Teď sedím zabalený do houní u ohně a piji třezalkový čaj, ale pořád se nemůžu zahřát. Snad to do rána přejde, protože tohle je jenom začátek.

30.8.

Nepřešlo to. Probudil jsem se a pořád mě svírala zimnice, stejně jako mé hobití přátele. Zase jsem seděl u ohně a pil čaj s nepřijemnou vyhlídkou na další pochod. A pak jsem ho spatřil. Ptáka. Mrtvého. Ale nebyl jako ten v klášteře. Byl menší, asi jako sojka. Zvědavě si mě prohlížel, připomínal malé dítě, kterému ukážete něco, co ještě nevidělo. Vlastně by byl roztomilý, nebýt olisáloho peří a kostí, které z něj místy vyčuhovaly, a prázdných očních důlků. Vytáhl jsem luk a vypálil jeden z lunciových šípů se stříbrným hrotem. Vedle. Pták seděl a koukal snad ještě zvědavěji. Napadlo mě, jestli nás něco nepozoruje jeho očima. Něco horského. Vystřelil jsem znova a tentokrát se ptáček do slova rozprskl. Vyrazili jsme dál. Cesta se tentokrát stočila spíš severním směrem. Podle vůdce už to na Skálu nemůže být

tábořiště, světla ohňů. Teď v noci je to ještě dobré, ale až přijde svítání, je po nás. Zneviditelnil jsem se - nemíním ponechat nic náhodě. Odsud se utéct nedá.

V noci si nějaká skupina, co procházela pod zemi, všimla něčeho neobvyklého a Zemíkosa musel zachraňovat situaci. Tentokrát už s použitím lektvaru. Přítě už nepomůže ani ten. Myslím si, že jsme ukousli větší krajíc, než se nám do úst vejde. Tohle nemůže skončit dobře.

Noční porada o postupu. Čtyři muži viditelní, čtyři ne. Po roklině rozeseta spousta ohňů. Al-Rahem řekl, že přes roklinu u úpatí skal je nějaký barák a že bychom se tam mohli ukrýt. Tady v té ruině bychom totiž nesporně zítřek nepřežili. Takže rychlé sbalení a tichý nebezpečný přesun planinou, srdcem temnoty, až k protilehlé skále. Když se silueta domu zjevila v dohledu, ukázalo se, že kolem domu je bytelný plot, spíš prkenná ohrada. A tam nahoře se daly tušit stráže s pochodňemi, a psi, ach bohové, určitě psi! Al-Rahem se vyhoupl na plot. Někde se rozštěkal pes. Al-Rahem houkl dolů, ať někdo rozbaví plot. Potom vyskočil ze tmy pes a strhl ho dolů.

Vyběhl jsem za Zifnabem podél plotu, který šplhal po úbočí. Tam nahoře zřejmě Zifnab tušil, že plot skončí a bude možné jej snáze obejít. A měl pravdu, navíc když se nám dvěma podařilo dosáhnout místa s Al-Rahemova zhroutil z druhé strany, bylo už po boji. Střet to musel být velice prudký, soudě podle mrtvol obrovitých psů jsem pocítil úctu k Zifnabovu brysknínému úsudku. Jako jediný jsem si uchoval neviditelnost a hodlal jsem v této formě bytí setrvat co nejdéle. Co však musím zmínit, je strašlivý fakt, že Al-Rahem ležel na zemi mrtvý. Přišli jsme o vůdce na samém vrcholu cesty a co víc, všiml jsem si, jak si Zemíkosa okamžitě začal uzurpovat nárok na velení. Nad Rahemem neuronil ani slzu. Věřím, že tehle člověk by byl schopný zajít tak daleko, že by velel i bez voleb. Prostě by se samozval. A to by byl notný průšvih pro ty, co touží vrátit se ve zdravý domů. Za Zemíkosa velení bych byl přede mrtvým mužem. O tom nechovám nejmenších pochyb. Jenže pak se něco stalo.

Zmrtvýchvstání

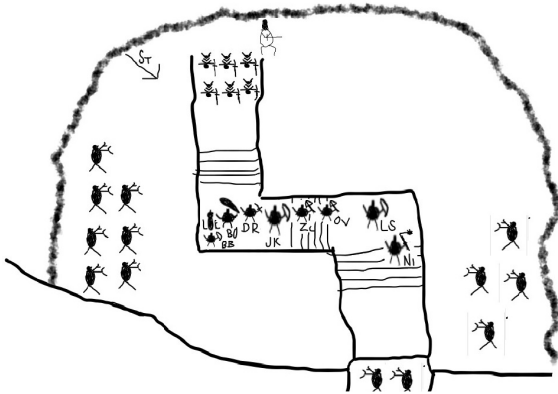
Jenže pak se něco stalo, něco hrozně divného, až mi to rozum odmítal připustit, ale stalo se to. A stalo se to trochu později. Nejdřív Zemíkosa rozkázal obrát mrtvého. Potom mi Zemíkosa přikázal tahat mrtvá těla do toho domu tam, Bolbuch zatím zmizel uvnitř a Zemíkosa

neváhal běžet za ním. Nesporně vyrazili plenit. Když jsem se nahlásil u Zemíkosa, že je hotovo, zastihl jsem jej v rozjařené náladě. Čpal do batohu všechno co mu přišlo pod ruku a radostně vyskal. Asi jsem přišel nevhod, protože mě ihned obdařil úkolem podpálit co nejdív domů dole na planině. Sejdeme se prý ve zřícenině.

Tak jsem tedy vyrazil, našťástí pořad neviditelný, na samostatnou noční akci. Musím přiznat, že jsem čekal, že se ke kýženým domům daleko u lesíka ani nedostanu. Čekal jsem, že padnu v poli při střetu s první hlídkou. Ale nestalo se, obyvatelé Kazatelovy rokly zřejmě spali, všude vládli klid, jen v dálce pár ohňů označovalo místa, jímž bych se měl obloukem vyhnout. Oleje mi vystačily na polití dvou domů. Potom jsem pokladl nasáklý provaz a vykřesal plamen. Dál už si pamatuji jen na rychlý přesun přes planinu a říčku směrem ke zřícenině. Jenomže zřícenina působila zpustle a liduprázdňá, proto jsem obrátil kročeje zpátky tam, kde, jak se ukázalo a jak mi mohlo dojit, Zemíkosa pořad raboval. A Nurnští pochopitelně s ním. Vpadl jsem do místnosti, kde Korman Zlotě čpal do pinglu nějaké knihy. Skyreš Měchuřina dělal to samé. Potom vypadli. Bafnul jsem taky něco knih, v knihovně jih pořad zůstalo přešřel, a odkvačil podat hlášení o úspěšném splnění rozkazu.

Zemíkosa zavelil k opuštění domu a oči mu zářily štěstím. Pochopil jsem, že někdo z našich našel Nazareho kameny a snad došlo i k rozbití Rošlochovy konstrukce. Tou konstrukcí si nejsem tak úplně jistý, ačkoli je to logické, ale těmi kameny si jistý jsem. Podivným na tom celém se mi zdálo, jak všechno šlo hladce a jak byl dům více méně prázdný. Kde se ukrývá On, Kazatel? Kde přebývá Krasej Cvolich, když ne u výsostných objektů svého zájmu? Těmi myšlenkami jsem se hluboce zaobíral, stále neviditelný, když Nurnští kvapili stezkou vzhůru na verchol skaliska. Toho skaliska, které je obeseto strážními posty a kde je z druhé strany i onen altán. A tam, dál, je potom už hřeбен. Náš hřeбен. Noc už měla na kahaníku, odhadoval jsem, že může být tak půl čtvrté ráno. Bolbuch nedbal zátěže a vlekl na ramenou nebožtíka Al-Rahema, Assuaencovy paže se bezvládně klímaly a byly studené a trpaslík pod nákladem ztěžka dýchal. Cítil jsem k tomu bělovousému starci neskonalo úctu, byl jediným, kdo smrti Al-Rahema takto otevřeně želel. Vnitřně té smutné ztráty želeli i další, to je jisté, ale našli by se i neteční. A ten největší z nich teď hnal družinu do kopce, nedbajíc toho, že nemá z Nurnských je na dně sil. A potom se stalo to, čím jsem tuto kapitolu začal, vlastně začalo se to dít. Došlo k

cestě už jim stála naše zeď. Dwany a Bolbuch. Vytáhl jsem hroudu a odhodil ji mezi kostlivce. Objevil se modrý záblesk, ale nezastavilo je to. Jeden z nich se bohužel pokusil zeď obejít a zaútočit na mě. Do cesty se mu postavil můj věrný pes, ale nedokázal mu dlouho odolávat. Kostlivec ho rozsekal. Vrhel se na mě, ale to jsem už měl vytažené kouzelné kopí. Vyčaroval jsem magické blesky, ale ani to ho nezastavilo. Ostatní kostlivci se rozbili o naší zeď a do boje se už pustil i jejich vůdce a nemilosrdně do válečnicků mlátil. Ti mu to řádně opláceli. Myslím jsem, že je to moje poslední hodinka. Kostlivec nade mnou, kopáči pode mnou a ze zadu další, kteří přišli z chodby za námi a z druhé strany jeskyně a snažili se dostat na horní plošinu, kterou bránil Nif s Lanarem. Schoulil jsem se pod štít a čekal na poslední ránu. Ta ale nedopadla. Válečníci si naštěstí včas poradili s rytířem a Bolbuch kostlivce, který už se po mě napřáhal dorazil. Vesta rozehnal nejbližší kopáče hroudami a barbar s elfem také měli svůj den. Bylo dobojováno.

Všichni přežili, všichni až na Lerryho, který mi svou obětí zachránil život. Měl jsem sen. Postavím krásný dům u lesa s velkou boudou. A tam budeme žít. Jen já a on. Časem třeba i nějaká kravka a pár kuřat. Budeme chodit po okolí, sbírat a lovit. Občanství mám, pozemek taky, i ty peníze na dům bych určitě sehnal, ale bouda už bude navždy prázdná. Ten sen mi vzali. Hnusnej kostlivec s hnusným mečem v hnusný jeskyni. A ten hnusnej hlas v mojí hlavě. Ale zaplatí za to. Umlčím ho za každou cenu. Za Lerryho. Budu se držet vzadu. Protože už nemám přítele, který by mě chránil. Protože já nejsem zabiják. Jsem léčitel. A

budu léčit ty, kteří to zvládnou. A tak jsem vstal od svého mrtvého psa a pustil se do toho.

Družina na tom byla zle. Válečníci se hned začali obvažovat a já se věnoval Jorchenovi se Zifnábem. Ostatní začali prozkoumávat jeskyni. Ukázalo se, že má asi 60 sáhů v průměru a žádný východ. Našli bedny s vytěženou rudou a nějaké polodrahokamy. Nif stáhl černou zbroj z mrtvého vůdce nemrtvých a oblékl si ji. Není to příjemný pohled, z barbara není vidět ani kus kůže a působí to jako by s námi putoval nepřítel. Vůdce mi svěřil do ochrany další dva prsteny. Pak rozmlátili zbytek mrtvol. Když sekali Lerryho, tak už jsem se nemohl dívat. Vydali jsme se prozkoumat zbytek dolu, ale nenašli jsme už nic než prázdné chodby. A tak jsme konečně vylezli zase na povrch. Poník je v pořádku. Je už po půlnoci a já jsem strašně unavený. Jdu spát.

1.9.

Probudil jsem se v pozdním dopolední. Ve dne všechno vypadá lépe. Vydali jsme se na další cestu. Poníka jsem nechal u dolu. Cesta se vinula lesem mezi skalami a zvolna jsme stoupali. Najednou před námi byli další nemrtví. Bylo jich asi patnáct. Ghúlové, zombie, kostlivci. Tenhle boj se od těch předešlých lišil v tom, že tu nebyly skály, o které bychom se mohli opřít. A tak, když vlna nemrtvých narazila na čelo naší družiny tvořené válečníky, rozlila se do stran a narazila na méně oplechované družiníky. Vlevo byl Zifnáb s Lanarem a oba šli rychle k zemi. Vpravo Jorchen stihl tasit meč a bránil se proti dvěma nepřítelům. S vůdcem jsme ustoupili dozadu a já přečetl svitek, který mi dal Farig. Věděl jsem, že by mě to mělo ochránit, ale neměl moc představy jak. Zatím nám moc neposloužili. Vesta zatím vypil nějaký lektvar a úžasnou rychlostí začal nemrtvé likvidovat svým zelenkavě svítícím mečkem. To už se jeden kostlivec hnal na mě, ale najednou se zastavil, jakoby narazil na neviditelnou stěnu. Vůdce ho popravil. Nic nezdotkla sílu nurnských válečnicků. Střed nemrtvých se rozpadl a naši se jali likvidovat poslední nepřátele. Vytáhl jsem kopí a přidal se k Jorchenovi. Rychle bylo dobojováno. Po rychlém ošetření zraněných (Lanar i Zifnáb naštěstí přežili) jsem navrhl vůdci, že by někdo mohl vylézt na strom a porozhlédnout se po okolí, abychom se vyvarovali dalším překvapením. Vesta souhlasil a zeptal se, jestli to chce někdo udělat. Nikdo se nepřihlásil a tak mi nezbylo než svléknout zbroj a začít šplhat. Zase jsem si vzpomněl na dobu strávenou na vsi a rychle stoupal nahoru. A pak jsem spatřil Skálu. Je asi míli od nás a na pohled odpovídá popisu. Vypadá opuštěně, ale s ohledem na vzdálenost to může být všelijak. Slezl jsem a

Věřech byl universitním profesorem, zajímal se o stará díla, literaturu, poesii. Volar, stejně jako dřívě Eknar, odmítl překročit práh své kobky a trval na tom, že dveře musí být bezpečně zavřeny a zajištěny. Tam na druhé straně totiž práč čhřá hrůza.

Objeven byl ještě jeden vězeň, tentokrát seschlá stařena kolébající chřestivou lebku. Lebku chřestící vyschlým mozem. Něco strašného, oťesného. Ta stařena, seschlá a kostnatá, asi tak Bolbuchova věku, byl už natolik šlená, že tady i Kormanovo nasávání víchřů bylo krátké. Ze zoufalého skřeků a výronů šlenství přesto bylo možno poskládat nějakou informaci a ta informace působila znechutivě. Ta žena měla dva syny, Oliča a Isidora. Ta lebka v jejím klíně, to je lebka jejího muže Ichleje. Ona se jmenuje Noridiana. Urcharu vládne Ichlej. Olich bude vládnout světu po něm. Když jej rodila, málem zemřela. Olich je geniální dítě. A ten Ichlej není jeho otec. Její otec je jeho otec. Její i jeho otec je Morich, bohatý obchodník. Takže Olich nebo vlastně Melech Věřech je Isidorův bratr i strýc zároveň. Proto mů Fialový nápadník říká Strýče! Otec s Noridianaou spáchal incest a potom ji prodal Ichlejovi. A potom se něco stalo. Bolbuch vyrvál té bláznivé ženské chřestivou lebku z pazourů a ona se rozpadla na prach. Přesně tak! Ta stará baba se rozpadla na prach! V lebce Bolůbuch našel hřebík. Takže Noridiana Ichlejovi asi ve spánku probila hlavu hřebíkem. Fúj. Nedivil bych se, kdyby Isidorova otec měla se svým synem! Strýc má původ čistý jako lilium. A potom se něco stalo, vůbec nechápu co, ale muselo to mít něco s magií a dost možná to souviselo s tím hřebíkem. Bolbuch se prohnul v pase a zmítal se a zasáhnu musel Korman Zlotě, který jako první a hned pochopil, co se vlastně děje a co s tím. Takže teď vím, že Korman Zlotě je taky básník, básník magie a zařkadel, to beže sporu, jeho praktikování magie je prostě velká poesie. Nakonec se rozpadlé a zpráchnivělé kosti ženské zachvěly a Bolbuch se přestal zmítat a bylo po všem. Ale co přesně to bylo, to opravdu nevím, poněvadž Korman Zlotě je sice velký básník, ale na řeči to on moc není.

V pochmurné náladě nad tímto místem se Bolbuch, ale potom i Růžička a Zlotě přiznali, že občas tady v Puklině mají vidiny. Ty vidiny... vlastně vidina, jedná se totiž o vidinu jedné osoby, se zhmotňuje do malé dřívky a Korman se dokonce přiznal, že jí spravil panenku. Místo chybějící hlavy na špičatý krček narazil jabko. A bylo. Jenom se ti tři nemohou shodnout, jestli snová dívka s polámanou panenkou byla spíš z rodu lidí, elfka nebo hobitka.

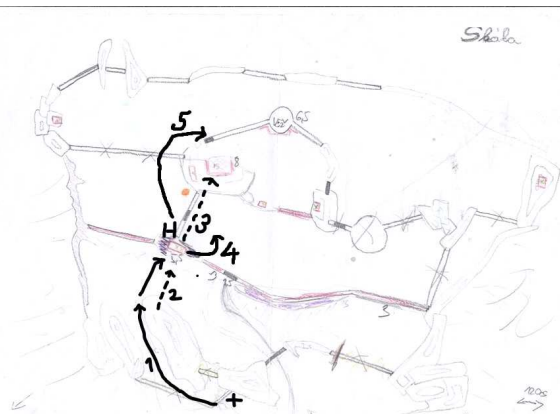
Mříž a žebřík

Někde tam vepředu ve tmách objevena mříž a za ní žebřík. Spojeným úsilím, které se zdálo být na mříž nedostatečné, se nakonec podařilo vytvořit a zapřít škvíru dostatečně velkou, aby bylo možno podplazit se. A tam systém žebříků s plošinami vzhůru průřvou zdál se být únikovou cestou ven z Pukliny. Zemikosa se vydal na průzkum a zanedlouho učenou teorií potvrdil.

Tam někde nahoře strop a průřva a náznak svítání. Ale také chodba vpřed, nezbývá, než pokračovat. O tom, že se však Nurnští octli v jiné části Pukliny, o tom není víceméně sporu. Takže chodba před a čtené jeskyně. A potom vpád do jedné plně spících stolinů. Bitka prudká a rychlá. Teprve poté zjištěno, že s největší pravděpodobností jeden z nich byl mladý Prase, syn toho Prasete, co Nurnské vedl z Čomrochu přes hory. A potom další, krmiči věžňů z Pukliny. Objeveny komíny na svrhávání potravy i kýble s potravou, vlastně pomejové kýble hnusu. Tohle všechno jsme zjistili od zajatce lapeného o něco dále. Totiž pana Nehta. Ten potvrdil Prasetovu identitu a také další domněnky. Teď také víme, že kromě krmení věžňů hlídali dítě. Říkal to tak, jakoby se dítě jmenovalo Dítě. Možná že to tak je. A to Dítě hlídají celé roky. Dítě je totiž Klepač. Klepe uvězněným lidem na dveře. Než si je vezmou. Tohle ale už nevíme od Nehta, ale od Plivec. Nehta Zemikosa srazil komínem dolů. Čtěl si najednou vyzkoušet jaké to je být krmičem. Plivec se jmenuje Gdolič. Gdolič Plivec. To Dítě hlídají čtyři strážci a stráží ho pro Něj. On je jméno něhoho vysoce postaveného a nemůže jít o nikoho jiného než o Strýce. Ti strážci Dítěte, to už nejsou stoliní. Jsou to už spíš Démoni. Je tam prý i ženská, ale ta není otcem Dítěte. Zda by mohla být ženská matkou, o tom se Plivec nezmínil, naopak Plivec zmínil, že Dítě mluví, přesněji řečeno že s ním mluvit lze.

Korman Zlotě požádal vůdce, jestli by toho žvanila mohl popravít, že mu už z těch kydů jde jeho učená hlava kolem, a zdá by mu ho někdo mohl pořádně svázat. Potom byl Gdolič Plivec popraven a Zemikosa jím nakrmil věžně. Zkonstatoval, že krmič je docela zajímavá práce a že kdyby nebyl dobrodruhem, byl by býval docela rád krmičem. Korman se začal zamýšleně vyprávět o nějakém snu, ve kterém viděl holčičku, která možná byla chlapeček a chtěla opravit panenku. Ta panenka neměla hlavičku. Tak jí tam prý našťouchl jablko. Nic jiného totiž po ruce neměl. Divné je, že Korman si vůbec nepamatuje, že tenhle příběh už jednou vyprávěl. Jako vy žil v nějakém mocném cyklu. Nebo do něj čas od času náhle upadal.

Zjevně něco co umožňuje zmizet a objevit se jinde. Vzápětí se z budovy naproti ozval hrozný křik a vyšlehl záblesk. Nikomu se nechtělo jít po schodech na golemy. Vůdce natáhl lano na východní straně skály a přehoupl se přes hradbu hlásky (4). Zjevně chtěl obejít nepřátele a proniknout bránou do vnitřního kruhu. Vydal se za ním Jorchen, ale smekla se mu noha a opustil Skálu. Zezdola křičel, že našel Nifa, a že mu máme otevřít bránu, protože je barbar v hrozném stavu a nezvládne vyšplhat nahoru. Bylo třeba spěchat. V domě naproti zjevně vzplanul požár a my jsme tam měli hned čtyři důležité zájmy – Dwanyho, nekromanta, kořist a důkazy. Bolbuch vstal a jal se sestupovat dolů. Vydal jsem se za ním. Lanar zatím podpořil vůdcova křídlo a i Jorchenovi se podařilo opět dobít hradbu. Dole se Bolbuch obořil na pravého golema a rozsekl ho vejplů. To už se blížily posily z východu. Druhý z golemů na trpaslíka jen zíral. Oběhl jsem je a vydal se k domu (5). Věřil jsem, že třeba proniknu do domu první, pomůžu Růžičkovi a trochu si napravím pověst. Na druhé straně skály jsem dorazil k vnitřnímu kruhu hradeb s další bráně. Než jsem ji překonal, dorazil vůdce se zbytkem kompanie. Vesta vytáhl nějakou přístalku, pískl a brána se otevřela. To je náš vůdce. Vždycky má někde v kapse co je třeba, ať potřebuješ otevřít dveře, změnit podobu, nebo přeletět neviděnou řeku. Za branou bylo travnaté nádvoří. Vstup do domu na skále vysoko nad námi byl kupodivu na zemi. Někdo si dal tu práci a vykopal ve skále tunel a schodiště. Vrhli jsme se ke dveřím a stoupali nahoru. Všude kolem se vznášel páchnoucí dým. Najednou nad námi stála malá postava. Růžička táhl velký pytel a sestupoval proti nám. Vypadal hrozně. Nepřítel prý používal ohnivá kouzla (tak zapálil celý dům) a nebyl to snadný soupeř. Ale na našeho šermíře neměl. Ten po boji sebral cennosti, nenašel však žádné důkazy. Táhl za sebou alespoň nekromantovu mrtvolu. Vůdce mi přikázal, abych vzal alespoň jeho hlavu, protože je to jediné co můžeme předložit panu Tasovi. Dal mi tak najevo, kde se teď v družině nacházím. Úplně na dně. Nahore zůl oheň a tak jsme opustili dům, prohledali ještě jednu z menších budov a vrátili se k Nifovi, čekajícím u brány. Dáme se do pořádku a zítra se vrátíme.

4.9.

Ráno si Nif potěšoval, že je mu nějak divně. Zranění se mu odpočinkem s pomocí naší Síly částečně zacelily, ale pořád není ve své kůži. Možná je to tou odpornou zbrojí, kterou nosí na sobě. Po návratu na Skálu jsme dokončili průzkum. Ve věži ve vnitřním nádvoří jsme našli zmučeného mladého elfa zakutého v železech. Tvrdí, že se jmenuje Kaplo Drim. Vydal se ze své domoviny, která leží jižně odtud a byl zajat nemrtvými. Nekromant (o kterém nám prozradil, že si říká Rustr) ho využíval jako svého zpovědníka a zároveň si na něm vybíjel vztek. Dostali jsme z něj, že Rustr sem přišel z Marivoru, kde našel knihu obsahující temná umění, a tady nejspíš hledal klidné místo, kde by mohl načerpané znalosti prakticky vyzkoušet. Kapla jsme osvobodili a vůdce mu nabídl, aby se k nám přidal. Už tu nebylo co pohledávat a tak jsme Skálu spokojeně opustili. Ještě ten jsme dorazili k dolu, kde si spokojeně postával můj poník. Naložili jsme ho kořistí a pomalu postupovali dolů k Jistřině. Dorazili jsme bez jakýchkoliv potíží dnes kolem poledne a rovnou zamířili na hrad k panu Tasovi. Tam vůdce odvyprávěl co jsme zažili, Kaplo to podpořil svým příběhem a jako důkaz jsem předložil kotlík s poněkud již zapáchající hlavou. Pan Tas se zdál potěšen, ale přesto nás požádal, abychom počkali několik dní než jeho lidé potvrdí naši verzi událostí. Po audienci jsme se ubytovali v hradních komnatách a užívali zaslouženého odpočinku. Já jsem se ještě rozhodl zajít za knihovníkem „poděkovat“ mu za lektvary a svitky, které nám poskytl. Jorchen se ke mně přidal. Farig byl zjevně potěšen naším úspěchem, když jsem mu ale řekl o Zifnábovi, tak se sesypal. Bylo mi ho líto a tak jsem se ho snažil uklidnit, že to není jeho chyba, ačkoliv

Za těmi skalisky musí být ještě něco, možná nějaká roklina, prostranství, kdo ví. Vede tam vysoká brána z fošen, na tu bránu je dobrý výhled. A vnější prostor stráží hlídky. Za tu krátkou dobu do soumraku napočítali jsme minimálně čtyřicet mužů v malých skupinách. Hlídky procházející se psy pěšinou podél říčky. A hlídky jsou i ve skalách, zaregistrovány strážní posty. Jedno místo dole u řeky je úplně mrtvé, jakoby zčernalé, bez vegetace, ozvláštňené jen pahýly mrtvých stromů. A tam, průrva do země... Ústí Pukliny! To, že je to tam vůkol mrtvé, není samo sebou. Tam nahore ve skalách je také nějaká vyhlídka. Má v průměru ke strážním postům hezkou střechu. Ale vyhlídka je vysoko, nedosažitelná. Pokud bychom prošli skrze stráž, nahoru se nevyškrábeme. Přesun na místo s dobrým výhledem na bránu, tam mezi skalami rozbito ležení. Negativum je, že není možné rozdělovat oheň. Positivum je, že o naší přítomnosti, zdá se, nevědí.

Co teď?

Ráno bezvýhodně diskuse nad plánem a postupně znevědřitelný. Rahem odchází na průzkum a nevrací se. Zbytek Nurnských ze stromů sleduje cvrkot tam dole. Vůdce stále nikde, už převládají důvodné obavy o jeho zdraví. Ale nakonec se se soumrakem vrací. Říká, že tam dole je to šlefené a že jsme skutečně na konci cesty. Je pravděpodobné, že pro některé z nás půjde o konec definitivní. O tom jsem přesvědčen. Ale už není, kam se vracet, kam utéci. Skály prý obemkají vnitřní prostor, rozlehlou roklí. Jsou tam baráky, strážní budovy. Určitě hodně je skryto ve skalních výdlabech a jeskyních.

Následujícího rána se kumpanie opět nerozhodla nad tím, co počít. Už jsme všichni neviditelní včetně Kormanova animálie. Padl návrh udělat ještě jeden průzkum. Zemikosa tedy vyrazil otevřít Al-Rahemova zjištění. Když se vrátil, zachmuřeně potvrdil vůdcova slova, ba co víc, pravil, že je to horší, než se domníval. Je to tam na lana, ať už Puklina nebo ty skál. Na skalách by Nurnské ale zahlédli ze strážních postů dřív, než by se první vytáhl dva sáhy nad zem. Rozhodnuto, že pokud se Nurnští mají dostat ke Strýci, pak jedině přes tu tajemnou Puklinu. Uspořádána sbírka lan, máme sto dvacet sáhů provazu, který lze považovat za poctivý. Zteřelé provazy se nechají pro zajištění případných zajatců. Zemikosa začal meldovat něco o elementhalu, ale jeho jnápad byl vesměs zavržen. Raději jsem tomu návrhu ani nechtěl porozumět. Nejsem si jistý Zemikosovou odbornou způsobilostí. Někoho zmasakrovat, umučit, znásilnit, okrást - to ano. Ale takéhle mistrovské

věci, to sotva.

Opatrný sestup z hřebene dolů do mrtvé oblasti. Zdá se, že se nechodí ani hlídky. Určitě musí existovat nějaký důvod a jde o to, že kumpanie ten důvod nerespektuje. Mám pocit, že kráčíme jako ovce na obětiště. Všude vůkol mrtvé stromy, bez trávy, vlhko. Jen hnědé, skorem zčernalé bláto. Život ozývá se jenom bzučivými hejny much, které sedají na zem a sají její šťávy. A puch, ach bohové, ten puch! Snad pýšící skrze póry samotné země, snad prostupující skrze prst' z nitra Pukliny! Počaly se mi ježít vlasy odpořem, obracet se žaludek. Všiml jsem si, že šoufl začalo být i Zemikosovi. Šoufl znamená, že hodně zle. Je to prostolidový výraz.

Stěny Pukliny mají ostrý šikmý spád, na lano je to rozhodně, ale možná, že tam dole bude kde si vydechnout. Hloubka asi značná, někdo hodil kámen. Budeme rádi, když vystačí lana. Měchuřina poukázal na místo, kudy zřejmě uprchl Kycht Uchojed. V hlíně jasně patrné stopy dlaní a chodidel. Jak se mu to podařilo, to je záhadou, něco hrozivého jej muselo hnát, aby dosáhl okraje propasti. Nevidím se, že dočista přišel o rozum a schopnost řeči. Al-Rahem uvázal lano a Zemikosa se přihlásil, že provede první průzkumný sestup.

Sestup

Víme, že lano je krátké, ale že mnoho nechybí. Zemikosa to řekl, když se vrátil a vydýchal. Tam dole je hrozný smrad, ale dá se na to časem zvyknout. Dlouhá tichá a vzrušená debata nad možnostmi vede k rozdělení na dvě skupiny. Je to z důvodu, že lano je nutně během sestupu převážat. Tomu, co přinese lano druhé skupině, v níž jsem také já, zajistí relativní bezpečí lektvar z alchymistových zásob.

Ve druhé skupině je ještě Skyreš, Korman Zlotě a Zifnab. Takže samí inteligentní a slušní lidé. Proto je čekání poměrně příjemnou změnou. Žádné mučení, znásilňování, žádná sprostá slova. Příjemný rozhovor v nepřijemném čase na nepřijemném konci světa. Příjemný rozhovor o nepřijemných vyhlídkách. Rozhovor končí s příchodem vůdcovým, tedy s příchodem lana. První slézá Skyreš, hned po něm já. Stísněný pocit, smrad takřka neuvěřitelný. Asi po půlhodině Skyreš zažehává pode mnou luceru a stojí na malé plošině. To je místo, kde vyčkáme Zifnaba, Zlotěho a Rahema, než se vydáme na zbývající sestup. Zatím jde všechno relativně dobře. Dole v hloubce slabá mihotavá záře lucerny. Tam je dno, tam jsou naši. Tam dole čeká tichý zástup Nurnů.

Jonas Wreda, který se stále vzpomíná na pobyt v dormalském podzemí, si zakoupil pozemek okolo své věže. Rovněž hodlá nechat zalesnit kopeček, na kterém jeho věž stojí. K oběmu dostal příslušná obecní povolení. Wredův budoucí háj by se měl sestávat hlavně z okrasných dřevin. Jeho výsadbou hodlá elf financovat z vlastní kapsy a dozor nad výsadbou opět převezme pan Krása z Nurnu. Starosta Wredův projekt shledává jako šlechtný.

Některí z dobrodruhů se po skončení výpravy do Jestřábí rozhodli vyrazit za svými mistry. Otakáro Vesta se vydal za vzděláním až do sousedního Golzaradu. Starostování tak na tento čas převzal Luncius Nórienský.

Poslední měsíc roku 1087 poznamenala tragédie. Ve svém domě byl nalezen mrtvý Lorgen Erinský. Jeho skon byl přirozený. Zřejmě mu puklo srdce. Lorgen nikdy nevstoupil do řad Nurnské družiny, byl však potomkem slavného rodu Erinských, který roku 1025 spoluzakládal Liscannor. Byl synem Rolla Erinského, třetího starosty Liscannoru a synovcem Yorga Erinského, prvního starosty naší obce. Nikdy se neoženil a zanechal po sobě dům č.p. 1, tedy svým způsobem velmi zajímavou nemovitost. U této stavby opět probíhá dědické řízení.

V Liscannoru koncem roku proběhla obvyklá oslava Novoroku, kterou z důvodu nepřítomnosti starosty Vesty organizoval jeho zástupce Luncius Nórienský.

Letošní zima je neobvykle teplá.

Jonas Wreda: Zápisky z cest

Jonas Wreda, zápisky z roku 1082

Ostrov Rodoch

Plavba sama o sobě nezáživná, nemá cenu činit poznámek. Nálada vzrušená, nevráživost mezi jednotlivými skupinami. Není divu, jde o hodně peněz. Přesně tu částku neví, hodně se prý licitovalo a nebyl jsem u toho, poněvadž mě tou dobou vyslyšali, ale o hodně jde, to jsem si jist. Situaci trochu klidí pan Rach od Varžice, který se kupodivu plaví také, asi aby na vývoj situace dohlížel a pátrání po Kazateli z týla koordinoval. Kapitán lodí, Mořek Pohlazec, Nurnským přidělil dvě kajuty. Takže plavba na Rodoch je také poněkud stíněná. Pohlazcova loď se jmenuje

Alfren Kanych. Asi nějaký padlý voják-hrdina. Zpátky by Nurnští mohli připlout na pramičce Jonas Wreda. Myslím, že by byl otec hrdý.

Skyreš Měchuřina, družný to hobit, během cesty vyjizdil něco více konkrétností o nasazení. Šelekovi lidé zůstanou na Rodochu, zatímco Slichovci odplují do Darfellu. O tom, kam zamíří nejpočetnější ze skupin, tedy skupina Visliriova, Skyreš nezjistil nic. Nám připadne Betar. K Visliriově skupině patří i jedna žena, nějaká Mira Vesla. Je zrzavá a chlapi jsou z ní poměrně roztržití. Ona ale vypadá na drsnou ženu, která ví, co čekat od života, a která určitě pro ránu nejde daleko. Snažím se od ní držet dál, ale myslím, že to vlastně ani není třeba. Jsem pro ni průhledný, jako kdybych snad ani vůbec nebyl. Dost možná už vlastně začínám nebyť. Bohové moji dobrovtiví!

Rodoch je malý ostrov s velký přístavem. Téměř celá plocha ostrova je zastavěná či pokrytá skalami, kde nic stavět nelze. Je tu čilý obchodní ruch, ale žít bych tu asi nechtěl. Šalupa přistála ve vojenském kotvišti rodošského přístavu šestnáctého travna posedmi dnech plavby. Uvědomil jsem si, že na to, že se jednalo o mou první plavbu v životě, ani jsem nezvracel. Vlastně si tak uvědomuji, že jsem nezahlédl nikoho stíženého nevolností. Co všichni ti dobrodružní škrabáci s tou mořskou nemocí pořád mají? A to, že námořník od rána do noci pije rum, je taky holý výmysl.

Rozloučili jsme se s Rachelem, potom krátká domluva s Šelekem o sdílení informací. Šelek říká, že nechá zjistit vše dostupné o proplutí Kozoroaha. Tedy Kazatelovy lodi.

Ubytování v hospodě U modrého čepce, kde už bydlí Visliriovcí. Zjištěno, že někteří dokonce budou sdílet cimru společně s Námi. Ano, nuznější špinavá knajpa, ale výhodná z důvodu krytí. Do večera zjištěno několik věcí. Ten Šelek pro všechny zajistil rychlou loď, která ale vypluje až za tři dny. Al-Rahem se s ostatními veliteli skupin dohodl, že ve všech hostincích, kde při tažení za Kazatelem bude ta která skupina přespávat, zanechá list adresovaný zbylým velitelům s přesnou datací a popisem vývoje událostí. Obsah měl být cizím očím znepřehledněn užitím smluvených hesel přiřazených klíčovými osobám či zemím. Přesnou dohodu však neznám, nebyl jsem jí přítomen. Pouze jsem dostal vůdcův rozkaz sehnat ve městě dostatek pergamenu, psacích potřeb a inkoustu, aby bylo možno dohodu naplnit. To jsem neprodlene učinil.

dalo rychle poznat, a Al-Rahem shrnul vše, co víme o Kozlovi. Kozel je prý schopný sehnat úplně všechno, i tovar ze zámorí. Takže byl probírán plán. Plán unést Kozla. Jenomže víc už si nepamatuji. Je to proto, že jsem omdlel. Omdlel jsem proto, že jsem se vyšel ven nadýchat čerstvého vzduchu. A tam mě zbil opilec. Vím to z Al-Rahemova vyprávění, který mě odtáhl zpátky. Nebyť jeho, zmizel bych a nejspíš zůstal navěky zmizelý. Mé nafouklé tělo by tiše plulo řekou směrem k Morochu. Stejně jako trup toho nebožtíka, co jsme potkali pod Chlečí.

Ucho

Skyreš Měchuřina nemá kus ucha a já s tím mám něco společného. Skyreš nemá kus ucha, ale taky už na něm nevisí ten bláznivý chlap. Bláznivý chlap je svázaný a má krvavou hubu. Tak krev je Skyrešova a ucho bohové vědí kde v chlapových útrokách. Stalo se to tak, že jsem chtěl Skyreše chlapovy přítomnosti zbavit, aby si taky mohl v klidu odpočinout. Říkal jsem si, že když na něj znenáhla vybafnu, tak se chlap lekne a pustí se. On se tedy lekl, a to pořádně, to je pravda. Ale místo aby se pustil, ukousl Skyrešovi ucho. Ten začal rvát a potom se to začalo bít hlava nehlava. Vybavení zemnice je napadrtý, chlap je svázaný a Skyreš bez ucha. Já mám obličej samou modřinu, ale to mám zvečera, jak mě napadl ten opilec. S chlapem má zranění nemají nic společného. Skyreš to nešťastné ucho klade za vinu mně, a to mě mrzí. Opravdu. Myslím si, že kdyby ten chlapík měl aspoň zbytky zdravého rozumu, pustil by se. Čímž si kladu otázku, nakolik jsou relevantní obrazy, které v jeho hlavě zahlédl Korman.

Proběhl další bláznův výslech, opět pod dohledem Kormanana, ale tentokrát méně přátelský. Není divu, vedl jej Zemikosa. Víme tedy už víc. Muž se ke Strýci dostal skrze nějaké stolinu. Hodili jej do pukliny, hluboko v lesích. Korman je toho názoru, že puklina je jméno vlastní, tedy Puklina. Strach a hrůza pramení z toho místa, jikoli snad ze Strýce. Strýc tam dole možná ani není, Ti lidi se tam zřejmě žerou navzájem, což už byla spíše Kormanova dedukce. Další dedukci je představa, že stolini pro Strýce pracují. Proto se Nurnští rozhodli se o slolinu více zajímat.

Čomrochu velí stolin jméno Hrob. Vůdce si myslí, že ten Kozel nám asi nic moc nefekne, vždyť to ani není čistý stolin, ale ten Hrob by mohl. Někdo namítl, že Hrobovi se neříká Hrob asi jen tak. Potom je tu ten otrokář, co prodal Bolbuchovi Uchojeda. To byl taky stolin. Bolbuch se tedy vybral za otrokářem.

Teď už víme, že pukliny v horách určitě jsou, ale místo toho jména nikoli. Čomroch se na zimu opouští, zimy jsou tu kruté a potravu pomálu. Okolní lesy jsou divoké a nebezpečné, žijí v nich divocí stolini. Divocí stolini žijí v kmenech a příslušníci těch kmenů se loví navzájem. Zemikosa řekl, že Gořeje Prase a Slyšeje nehet jsou jediná dvě jména, která Ucvhojedovi rezonují hlavou. Říká si, že slovo „rezonují“ nemohl použít Zemikosa, takže to možná pravil někdo jiný. Asi jediné Korman Zlotě. Al-Rahem shrnul, že nezbyvá, než zajít za Kozlem. Řekl zajít, nikoli unést, což byl od věčejšího večera značný posun. Zeptal se na Puklinu a na ta dvě jména.

Takže tedy Al-Rahem se poptal u Hroba i Kozla a kupodivu se vrátil ve zdraví. Hrál s nimi karty a nechal je vyhrát. Nikoho jako Prase či Nehta tady neznají. Jenomže to by nebyl Rahem, aby se nepoptal i jinde. Je potvrzeno, že v Čomrochu žije rodina Prasetů, stolinů jako řemen. A tam rychlá výprava tvořená vůdcem, Kormanem a Zemikosou seznává, že Gořeje Prase je syn manželů Prasetových, syn, který slouží daleko v lesích, kde se má velmi dobře. Už samo o sobě nazývat práci službou značilo, že stopa je to správná. Starý pan Prase se za jistý obnos uvolil doprovodit Nurnské kus cesty za svým synem. Ne až tam, ale kus cesty ano. Opuštění Čomrochu naplánováno na druhý den.

Pod Prasetovým vedením

Pod Prasetovým vedením cesta divočinou, severozápadně, pryč od řeky. Na horizontu vysoké hory; někde tam, v podhůří, mladý Prase slouží. Podmáčený kraj plný komárů a stezek. Stezek zvířat? Stolinů? Jiné chamradi? Kdo ví. Skyreš se stará o toho ubožáka Hrůzu Uchojeda, z neznámého mi důvodu vláčí ho s sebou. A to mu ani nepatří. Když se to vezme kolem a kolem, patří Bolbuchovi. Ten si ho koupil. Hrůza Uchojed je nahý. Kde přišel o šaty, to neví, každopádně teď je nemá. Druhého dne se Bolbuchovi Uchojeda zželelo a věnoval mu staré gatě. Skyreš mu poděkoval a věřil se, že Hrůza Uchojed se ve skutečnosti jmenuje Kycht. Kycht na to přitakal „Kycht, kycht“. Takže se asi opravdu jmenuje Kycht. Hrůza Uchojed mi ale připadá jako přifodnější jméno.

První sečnový den, půlka léta v čmoudu. Půlka sice před námi, ale léto v Šedých pustinách stejně stojí za starou bačkoru. Dnes Nurnští vystoupali na hřeben, odkud byl dobrý rozhled do kraje. Hluboké lesy kolkolem. Prase pravil, že tam dál s Nurnskými už nepůjde, že tam dál už je to

projela, ale její náskok se asi o den zvýšil. Měli s sebou prý i nějakého vězně. Tedy zřejmě Kuščeje.

Cesta dál a navečer znovu Al-Rahem diktuje dopis. Nazítří cesta do hor, konečně pryč z téhle drahoty. Tam za horskými štíty leží Sirill, země elfů.

Sirill

Průjezd horskou hranicí bez potíží, avšak jsme Sirillskými upozorněni, že pokud projedeme do Betaru, už nebudeme vpuštěni zpátky do země. Na osobu Kazatele jen krčí rameny a Swen Dolbich je za drzé chování potrestán osobní prohlídkou až na kůži. Sirill se zdá být narozdíl od Bořimska poměrně příjemnou zemí nikoli nepodobnou mé domovině. Není tu tak draho a lidé jsou tu přívětiví. Před spaním další dopis. Za dva dny bychom měli dorazit do Irhannu, hlavního města země.

Zmínka o Kazatelově procesí pochází z hostince stejného jména, jako ten bílý vodopád ve skalách za ním. Náskok Kazatele je přibližně stejný jako minule. Znamená to tedy, že putuje běžnou cestovní rychlostí a přespává po hostincích. To jen my se občas někde zasekneme, když zkoumáme, co roste na dvorcích universit. V téhle hospodě Kazatel nezaplátil útratu, proto si jej pamatovali a byli tolik svolní o něm hovořit.

V Irhannu dalšího dne Kazatelova stopa znovu mizí, ale není divu, hostinců je tu mnoho. Jelikož se blíží Betar a možný mor, nechává vůdce nakoupit zásoby kořalky.

Betar

Za se míváme do hor, venkov začíná být chudší a méně obývaný. Je to divné, v posledním hostinci nám byla poskytnuta informace, že které vyplynulo, že Kazatelův náskok je už celých deset dní. To ale není možné, tato informace je v evidentním rozporu s předešlými. Nezbyvá však než ji brát tak, jak byla podána. Sirillsko-betarská hranice je střežena malým vojenským táborem. Znovu varování, že v zemi řádí mor a že zpátky nebudeme za žádných okolností vpuštěni. Tedy bez výjimek. Chvilé dohadů, zda se nevrátit, zda nezanechat ještě jeden dopis, ale nic takového. Al-Rahem rozhoduje o vstupu na morové území betarské. Začínám se obávat, že pokud někdo zajde morem, budu to já. V takovém případě bych se jistě nevrátil domů ani v té dřevěné truhle. Skončil bych v hromadném požáříšti v nějakém zapadlém betarském příkopě.

Jak náhlá změna s okolní krajinou. Na dohled od strážního postu zasmrádlé mrtvolý civilistů. Zjevně se snažili projít hranici zprátky bez povolení. Cesta zarostlá, neudržovaná, pohlcovaná vegetací.

Celý den na cestě, všude vidět trosky domů, zpusťlá a zplanělá pole a sady. Lidí pomálu a ti, co se nechali spatřit se velikým obloukem vyhýbají a prchají. Nevím, jak tato země vypadala dříve, ale dnes se již zcela zhroutila a proměnila v divočinu. Přesto se ale podařilo objevit udržovaný a obývaný dům a přes zavěšené dveře promluvit s jeho obyvatelem. Máme jít na nějaký Koblech. Pořád dál. Tak tedy půjdeme na Koblech.

V ruinách domů nepřespávám, to radši s vůdcem venku, který zastává stejný názor. Pokud se nakazít morem, tak od lidí nebo uvnitř vymrtvělých barabizen. Ostatní tyto obavy už od hranic nesdělují. No a právě dnes se Swen Dolbich svěřil, že má svědivou vyrážku někde kolem ohanbí. Mohl by to být mor, ale nemusel. Může to mít i z těch věčných nevěstinců. To Zemikosa jej neustále nabádá a kazí. Zemikosa Zoltar, který je neskutečně čuně, až červenám a rudnu studem při pomyšlení, jak neskutečně velké čuně to je.

Jeden den té smutné pouti konečně něco nového! Od dvou lidí, tlačících vozík naložený zjevně veškerým jejich pozemským majetkem, prostě od těch dvou osob, od nichž udržujeme raději uctivý odstup, se dozvíáme něco nového. Mor zřejmě nepostihl celý Betar, pouze jeho část. Zbytek země neupadl v takový děsivý zmar. Kromě toho, že se krajem potulují velké smečky vlků a zemi vládne vévoda Ornest, přišla ale i řeč na klášter. Ano, na klášter, kde měl žít Svíčkův bratr Margolius a kam měl mít dle toho zajatého Karfolia Kazatel namířeno. Takže nelhal! Klášter skutečně existuje!

Zdá se, že Margolius je představeným kláštera v Trojhoří, když ho ti dva nazývali otcem. Otec Margolius je prý svatý člověk, který v Trojhoří jménem Matky Aštaly léčí postižené morovou ranou. Matka Aštala bude nejspíš bohyně, nikoli skutečná matka. Trojhoří je totiž, jak se zdá ryze mužský klášter. Jenomže je možné, že by tak svatý a bohabojný člověk, člověk starající se o trpící, byl svolný poskytnout azyl tlupě zločinců s vězněm? To jsem tedy na pochybách. Už jsme slyšeli tolik lží oděných v rouše pravdy, že zase začínám váhat, zda profesor Cvolich a Kazatel jsou jedna a táž osoba. Co když Cvolich je tím vězněm, kterého unášejí s sebou? Co když Kuščeje je jenom zkomolenina jména Krasej? Krasej Cvolich? Co

že Kazatel žije někde na severu s lidmi divokého původu. Tam nahoře v Čomrochu by měl žít někdo, kdo se osobně zná s Kazatelem. Komroš Svič. Jinak ten sever je prý hrozně divoký, obývaný stvůrami z lesů. Ten stolin se jmenuje Ochoř a pojede s námi jako průvodce. Bolbuch jej přemluvil. Vlastně - nedal mu příliš na vybranou.

Muž s velkým hadem

Byl jsem v bojových jamách, tedy jako divák. Už jsem se s Morochem, dá se říci, sžil, pokud je vůbec možné pro muže mého původu a vzdělání s něčím takovým se sžít. Za tu dobu, co čekáme na loď, jsem si musil najít nějakou zábavu. Stejně jako ostatní. Takže chodíme do jam. Dnes se Muž s velkým hadem a postaví proti Chřčkovi. Chřčka neznám, ale Muž s velkým hadem je Zemikosa. Je ve svém živlu, zcela duchu Morochu propadl. Chvilí Chřčka honí po kolbišti a pak ho dohoní. Je po Chřčkovi, obecenstvo jásá. Jásám také, ale z Muže s velkým hadem je mi úzko. Je to duševní ubožák. Růžička už se taky otřásl z následků Tardasijova výslechu. Nechá si říkat Krt. Mentálně své pobratimí zcela dostihuje. Po nějaké době začínají být zápasy v jamách jednotvárné, nudné. Nezpestří je ani vystoupení Čmouda. Pro Al-Rahema tohle očividně není.

Ale co se nestalo. Dnes se domů (tak jsem začal říkat zázemí v knajpě U tří očí) Bolbuch s vůdcem a přivedli nějaké osoby. To bylo pozdvižení! Rach, Vislirius, Hryzec a Hlinec dorazili! Přátelé! Šutek prý zemřel, spadl ze skály. Už si ani nevzpomínám, jak ten Šutek vypadal, takže mě to příliš nedojalo. Připomněl jsem, že Nurnští také utrpěli ztrátu - Swena Dolbicha. Je s podivem, jak rychle druzi zapomínají. Vsadil bych se, že by se našel někdo, kdo by stěží pátral paměť, kdo to vlastně Swen Dolbich byl. Našinec? Nepřítel? Někdo cizí, koho jsme letmo mřjeli cestou? Hřůza pomyslet, jak je všechno pomíjivé.

Rach zabručel nespokojeností nad přítomným Zifnabem Lentanem. Zjevně se mu Morošan nepozdával a nechal jej zatknout a vyslechnout. Pak se dozvěděli o lodích a Zifnab přiznal, že už připluly. Takže konečně vypadneme z Morochu! Je to dobře a nebo špatně? Nebude to jenom šlápnutí z bláta do louže? Uvidíme. Muž s velkým hadem někde zjistil, že Tardasijova vláda nad Morochem trvá už přes dvacet let. To by mohlo znamenat, že po případném návratu sem by status věci mohl být zachován. Což je víceméně asi dobře. Ten had ještě přišel s jednou informací. Někjaký Ivhar Drožec vede nějaké bratry. Netuším, kdo by mohl být Ivhar Drožec, ani kde by se měl nalézat. O

nějakých jeho bratrech netuším už vůbec nic. Hlavně že Zifnab sehnal ty lodě.

Dny jeden jako druhý

Dny jeden jako druhý, dohromady sedm proti proudu na dvou dlouhých pramicích s šestadvaceti veslaři domorodého původu. S většinou z nich se vůbec nedá dorozumět. Hovoří nějakými kmenovými jazyky, dost možná si ti domorodci nerozumí ani mezi sebou navzájem. Lodice jsou přeplněné, vždyť s námi plují i Rachovi muži, a řeka není vždy tak snadno splavná, jak se předpokládalo. Občas je nutné lodě přenášet. Kumpanie už je za polovicí cesty ke Chleči, už jenom pár dní, ale dnes v noci se něco stalo, stalo se to během mé hlídky, již jsem držel s vůdcem Rahemem a Kačesem. Ležení, rozbité v travinách na břehu řeky pod hranicí lesa, chrčelo klidným spánkem druhů, když tu vyrušily bdělé uši vartovníků podeševě zvuky jak od řeky, tak z lesa. A nebylo sporu o tom, že se blíží nebezpečí, i vzburováno bylo mužstvo a vyhlášen bojový poplach. Vbrzku zahalila ležení bílá mlha, mlha velice podezřelého původu, řekl bych. A v té mlze podařilo se mi přesíci nastalý prudký stět s nepřáteli, jichž nebylo zrovna pomálu, bez zranění. Když bylo po všem a mlha se rozplynula, nechal vůdce sečíst ztráty. Kromě jednadvaceti veslařů, kteří povětšinou uprchli, přišli Nurnští o jednu loď. To byla citelná ztráta. Těch pět ubohých veslařů, kteří zůstali, zřejmě patřilo ke stejnému kmeni, k Tučrům. Jeden z Tučrů byl schopen lánaně komunikovat a pravil, že uprchlíci přináleželi ke kmeni Jachů, tedy ke stejnému kmeni, který kumpanii přepadl. Rez, ten Bolbuchův stolin, jehož, což jsem zapomněl uvést, si trpaslík vzal z Morochu s sebou, práskl do bot také. A tehdy Bolbuch přiznal, že Rez byl Slincův stopař. Koza Slíneck je mrtvý, ale dá se předpokládat, že Rez znal Slincovy kontakty v Chleči a možná i dál. Takže pokud by byl schopen dostat se do Chleče před Nurnskými, mohlo by to znamenat nepěkné překvapení.

Další plavba vzhůru a občasné propátrávání břehů žádnou stopu po Rezovi nepřinesly. Je možné, že zamířil nazpět k Morochu, dost možná na té ukradené lodici. Asi to tak bude, poněvadž cestou krátce kotvime u příbřežní bezejmenné samoty. V místním kramě zjištěno, že o žádném stolinovi nikdo v okolí neslyšel. Do Čomrochu je to prý odsud asi dva týdny plavby. Divné, dosud jsem si myslel, že zmíněné místo leží podstatně, podstatně blíže. Rozhodl jsem se, že udělám něco pro své nedomrlé tělo, že zesílím. Proto jsem se přihlásil u vůdce jako dobrovolný

Zemikosa se na skok vybral za tím mužem, co nás do kláštera přivedl. Jmenuje se prý Grolek. Alchymistu to stále velice tučný obnos ve zlatě, ale přinesl zajímavé informace, i když zase na druhou stranu nevím, nakolik v Kazatelově případu důležité. Grolek je totiž hrobník. Žije v márnici u hřbitova a asi má o práci postaráno, když se sem stahují morová procesí z celého Betaru. Grolek měl bratra, který žil v Mardugu, v osadě Moleč, kde vládné krutý zeman Irlech Kravčín. Ten nechal jeho bratra za jakési dluhy upálit. Za války zeman nepřichvátal na pomoc svému lennímu pánu a dostal se s ním do kruté rozepě.

ještě před usnutím v klášterním přístavku uradili jsme se na tom, že navštívíme Moleč. Stejně nevíme, kam bychom se vrli, když Kazatel v klášteře není. Možná, že prostě směřoval dál. V Moleči bychom mohli znovu objevit jeho stopu.

Mardug

Dva dny cesty to zabralo k mardugské hranici, dva dny poklidné pouti liduprázdným krajem. Tedy ne, že by v něm lidí nežilo, leč vyhýbali se skupině ozbrojených žoldáků důsledným a širokým obloukem. Potom mardugsko-betarská hranice, ubohý vojenský post, výběr průjezdného a důsledně upozornění na přísné tresty za vyvolávání šarvátek. Toho Kravčína tady asi nikdo nemá v lásce. Kdyby prý tenkrát podpořil vévodu, válku by Mardug nesporně vyhrál.

Konstatuji, že kraj je chudobný, zbláčený, stejně jako planiny betarské. Stopy války jsou zřetelné takřka na každém kroku. Po jedné noci na divoko Skyreš po obhlídce stop kolem tábora podotkl, že je divné, když lci chodí někdy po zadních. Zamumlal něco o lykantropech. Ví, co jsou to lykantropové. O těch zlých bytostech četl jsem v dobrodružných knížkách. Bojím se. Lykantropové nosí smrt a nemoci. Možná jsou původci a roznašeči té morové nákazy. Pan Měchuřina navrhl jít po stopách, což nemohlo sice přinést nic dobrého, ale nápad se kupodivu ujal. Skyreš vedl Nurnské neomylně, ale když les kolem zhoustl a ztmavl, Al-Rahem prozřetelně rozhodl, že riziko je příliš vysoké a zholá zbytečně a zavelel na ústup.

Po půlruhu hodiny cesty kumpanie doráží do města jménem Beč a je jasné, že dnes už se nikam dál nevyrazí. Ohradbené město se zdá být poctivým útočištěm proti vlkodlakům a podobné havěti. Krátký výslech u bran, nevyřčená žádost o úplatek, vyslyšení žádosti, propuštění. Hostinec U kančí hlavy s dobrým jídlem a slušným

ubytováním. Po těch dnech v divočině docela příjemná vzpruha, zvláště když útratu platí vůdce. Ohledem našeho zájmu zjištěno, že ten Kravčín je skutečně odsuzován jako zrádce a upalovač lidí. Žije prý až někde na úpatí hor, tam v Moleči, a v svou pozici utužil bandou žoldáckých krollů. Kravčínova tvrz je velice dobře zajištěna a vévodovým mužům se vodní příkop a hradby nepodařilo ztéci. Pokus o ztrestání zrádného Kravčína tehdy nevyšel a vévodova armáda odtáhla s nepořízenou. Al-Rahem se rozhodl, že u vévody požádá ráno o audienci.

Jako doprovod si vůdce zvolil Skyreše Měchuřinu a, nevím z jakého zámyslu, mne. A onedlouho skutečně vyšetřovatel krádeže cenného zboží, pan Rahem z Gwendarronu, a jeho dva muži stanuli odzbrojeni před mardugským vévodou, jehož jméno pro naprostý šok nejsem schopen pojmenovat a natož uchovat v paměti. Rahem rozvinul smyšlený příběh a pravil, že onen neznámý zloděj je ve spolčení s Kravčínem z Moleče. Od první chvíle bylo jasné, že vévoda na prostou hru nenaletěl, ale přesto projevil svůj zájem o Kravčínovu hlavu a ochotu vyplatit tučný obnos. Kravčín pravděpodobně válku s Betarem vyprovokoval, když tenkrát namísto jednání o Jeseteřím jezere se svými lidmi povraždil všechny betarské vyslance i s doprovodem. Pochopil jsem ale jinou zásadní věc. Na skutečném prvopočátku sporu, který vyústil ve vyjednávání, byl jakýsi pan Větech, vévodův dobrý přítel, který obvinil betarské z úmyslné účasti na vypalování mardugských občin v příhraničí. A Větech to byl, který přišel se zprávou, že Betarští tak činí, poněvadž jsou přesvědčeni, že Mardug si činí nároky na Jeseteří jezero. Na základě těchto událostí zeman Kravčín navrhl pozvat betarské vyslance do země a jednat. Při vévodově zašmodraném popisu událostí, jež předcházely válce, nabylí jsme do jednoho přesvědčení, že ten Větech z nějakých neznámých pohnutek lapil mocné obou zemí do osidel pletich a úkladů a celou válku vlastně vyvolal. A není divu, že mysl padla na Kazatele. Ale kde se tou dobou nalézá Větech, Strýc či Kazatel, to audience u vévody neobjasnila.

Tvrz Irlecha Kravčína

Cestou na Moleč trávíme noci v divočině. Stav Swena Dolbicha se zase zhoršil, ale tentokrát to vypadá na vnitřní zánět. Ale podobné příznaky jeví můj záchranný člun, Skyreš Měchuřina. Ale jako přírodní léčitel ví si snad rady a snaží se sobě i Dolbichovi pomoci. Bojím se, aby nešlo o první známky morové nákazy. Jak takhle spáváme pohromadě a prskáme na sebe, musil by to

Když mu zaplatíme, půjde s námi. Už celý týden Strýce neviděl, odplul lodí. Spolu s Isidorem, Kuščejem a nějakými místními primitivy. Proti Strýci jít Svička nemůže, i kdyby chtěl. Jen snad kdybychom zaplatili opravdu štědře. Jinak nemůže být ani řeči. Strýc se totiž umí dostat do hlavy každému, nelze před ním nic skrýt. V Gwendarronu si nechal říkat Krasej Cvolich. Takže je to potvrzeno! Pracoval jsem pro Strýce! Dostal se mi do hlavy! O tom, proč tenkrát v Nurnu hledal asistenta, o tom Sardann Svička nevěděl nic. Ale potvrdil, že si říká mnoha jmény, tedy Melech Větech, Lumír Lúriel, Kazatel... Umí měnit obličje. Je to měnič. Zemikosa přerušil výslech a vyšel ven nadýchat se čerstvého vzduchu. Pak se ozval křik, Zemikosa vpadl zkrvavený dovnitř a zabouchl dveře. Zařval, že nějakí stolní si přišli pro Svičku. Stolní od Kozy Slnce. Stolní rozrazil dveře. Vzal jsem oštěp a probodl Sardannu Svičkovi hrdlo. Kdyby uprchl, udal by nás Kazateli. Věděl, že po Kazateli jdeme. Bolbuch a Zemikosa se zaklepli ve věřejích a utvořili obranný val, za něj jsem se připojil po bok vůdci. Zemikosovi se ale brzy vytratil úsměv, a když stolní nakonec padli k zemi. Utrousil, že venku zahlédl Karlíka Foukačku a Nařkače. A potom vyběhl ven.

Zoltar se vrátil onedlouho a vlek Nařkačovo tělo. Na vrub Foukačky pouze odtušil, že už si nezařkačí, což mělo značit, že je mrtvý. Výslech Nařkače ale nepřinesl nic, kromě plivanců a mlčení. A zlomové věty, že vydrží jakoukoli bolest. Zemikosa požádal ať jdeme ven, že teď to rozhodně nebude hezký pohled. Už jsem ho znal a bylo mi jasné, že věci, které budou následovat, rozhodně vidět nechci.

Dvorek plnilo slábnoucího kvílení Nařkače, už to byl vlastně jenom takový šelest, když se přibelhal zubožený Skyreš Měchuřina. Podvlíkačky měl potřísněné krví a fekáliemi, možná zažil podobné hrůzy, jichž teď zakouší Nařkač, ale to nejspíš ne. Nikdo se Zemikosovi v nechutnosti nevyrovná. Když se tedy objevil Skyreš, dřepěl jsem zrovna s Bolbuchem a Rahemem nad mrtvolou Kozy Slnce, neboť se nenadále ukázalo, že Koza Slnec je definitivně po smrti. Tedy alespoň nenadále pro mne, ostatní to možná věděli nebo tušili. Ani jsem se raději neptal, zda Slnec přišel o život při první nebo až při druhé řeži, a naslouchal znovu Al-Rahemovu příběhu a snažil se vstřípit si do hlavy všechny důležité detaily. A ten Skyreš hystericky zaúpěl, ať jdeme okamžitě s ním. Jestli totiž neposlechne, Tardasij všechny ostatní zabije. Korman Zlotě totiž prý mluvil a teď tady každý ví, že jsme z Gwendarronu a ostatně vůbec všecho. Takže Bolbuch došel pro Zemikosu, ale ten

už stejně skončil. Nařkač totiž s definitivní platností donářkačil. Neměl to říkat, že vydrží jakoukoli bolest.

Brali si nás postupně

Brali si nás postupně, ale beztak už nebylo co skrývat. Celý Al-Rahemův příběh s věškerými témi promyšlenými detaily pozbyl smyslu a zbývalo jen jediné. Říci pravdu, holou syrovou pravdu. Nešlo ani zatvrzele mlčet. Stačilo pohlédnout na ty špalky. Růžička měl k jednomu přibitou ruku hřebem, Korman Zlotě taky. V takové situaci by mluvil by každý. Nakonec nechal Tardasij vytáhnout ještě jednou vůdce Rahema. Řekl bych, že jej mnil před ostatními na závěr ještě pořádně zotudit. Nazýval jej Čmoudem a Al-Rahem pochopitelně kotal. Všechno to Tardasijovo divadlo ale mělo svůj smysl. Řekl, že dostal od Rouhače nabídku za naše hlavy a že tedy začne těmi přibitými. Zlotě nechá upálit a Růžičkovi usekne ruku u ramene. Ale to už vůdci asi svitlo, kam tím vším Tardasij vlastně míří, a zeptal se, kolik by muselo být zapláceno, aby byla Rouhačova nabídka přebita. Když Tardasij uvedl sumu, došlo mi, že jsme se ocitli na mizině. Poté, co se batohům Nurnských zcela zjevně odlehčilo, se Tardasij jako mávnutím proutku stal bodrým příjemným člověkem. Dokonce Bolbuchovi odprodal Rouhače, kterému se, jak Tardasij přiznal, našťásti ještě nestačilo dostat svobody. Přivedli ho zmláceného, stejně jako Zemikosu. Ani jsem si nevšiml, kdy jej odvedli. Není sporu, že si na něm zchládl Žáhu Hyzda Macháně.

Nálada U tří očí později toho dne byla velice zkroušená Pan Chrst, hostinský, zmizel, ani jeho žena se už neobjevila. Jediný, kdo se rtu vyskytoval, byl jistý pan Zifnab, údajný Chrstův přítel, ale mnoho bych za to nedal že nikolivě. Korman byl bledý jako stěna. Růžička ještě bělejší vzteky cpal do oblečení rzivé pláty železa z hromady a klel holými strohými větami. Zemikosa mlčel. Byl to smutný zbytek dne, i smutný večer. Hospoda U tří očí se stala útočištěm proti morošské divočině zvenčí, avšak zdálo se, že Tardasij dodržel obchodní ujednání a nechal Nurnské na pokoji.

Ten Zifnab, kudůk, se ukázal jako osoba, která se může hodit. Bylo jasné, že buď je to práškač nebo chce utéct a v naší kumpanii vidí příležitost, kterou je třeba chytit za pačesy. Pravil, že zná někoho, kdo má loď a zná to trochu na severu. Asi jsem nezmínil, že Zifnab Lenthan byl morošský rybář. Takže slovo dalo slovo - vezmeme jej s sebou, když sežene loď. I kdyby to byl Tardasijův práškač, loď prostě potřebujeme, o tom

Cestou potkáváme vesnice a konečně i lidi. Nikdo nic neví. Nakonec přijíždíme do bezejmenné vesnice, která má i starostu. Také nic. Za funkčními mlýny o něco dál, kde také nic nevědí, rozhoduje Al-Rahem obrátit koně. Nemá to smysl, Kazatel tudy nejel. Noc v stranou cesty, poměrně klidná. Vypadá to tu civilizovaněji než tam nahore. Možná proto, že sem morová náказa nedorazila. Pokud ji sem tedy právě nezavlekl Nurnští, ale vypadá to, že Swenovi i Skyrešovi je už víceméně dobře.

Cesta zpátky, na dohled Molče blízko řeky zátaras přes cestu a zemanovi lidé, vedení nějakým panem Brožkem. Pan Brožek je arogantní osůbka s pevnými kramfleky a okamžitě štěká, že jsme porušili zákaz a budeme přísně potrestáni. Okamžitě vyměřuje pokutu, kuzmíkosa zkouší smlouvat a kupodivu se daří. Když usmlouvaná pokuta činí zlomek původní vyměřené částky, Skyreš Měchuřina panu Brožkovi vyplácí dlužný obnos. Pan Brožek vypadá spokojeně a loučí se s tím, ať padáme co nejrychleji co nejdál odsud. Nezbyvá tedy než opustit Moleč nadobro. Al-Rahem velí k pochodu na Beč, kde dojde k zásadní poradě, co dál.

Cesta do Beče poměrně nezázivná, všichni zahloubaní do úvah, kam asi mohl Kazatel zmizet. Nápady žádné, takže Al-Rahem přichází s nápadem, vrátit se přes Betar do blízkosti Sirillských hranic. Já a vůdce bychom pod rouškou neviditelnosti pronikli do země a pátrali na vlastní pěst někde v okolí Irhanu. Zbytek Nurnských by se ve skupinách rozjel s tímž posláním po Betaru. Takto jsme se tedy ujednali, ačkoli je jisté že pouze z nedostatku jiných nápadů, opustili Beč a zamířili k betarské hranici. Asi dvě hodiny tiché pouti po betarské straně hor se daleko před čelem procesí znenáhla zjevil osamělý jezdec, což věru v těchto bídných časech jevílo se nezvyklé.

Hlinec

Ten jezdec před kumpanií zarazil zpěněného koně a kvapně seskočil. V družině to zašumělo a padlo jméno Hlinec. Jméno Hlinec si nepamatují, ale tvář toho muže ano. Ten chlápek z lodí, Visliriův muž. Bylo zřejmé, jak je šťastný, že Nurnské našel. Vyslal jej pan Vislirius, aby vyrazil neprodleně po dopisech zanechaných naší jednotkou a předal vzkaz, ať se neprodleně vrátíme na místo panem Hlinecem určené. Věcio se prý změnilo a přijel vrchní vyšetřovatel Rach. Ten Rach od Varžice. Takže najednou výprava dostává novou naději a svižně vyráží za panem Hlinecem.

Cestou z hovorů, lehce pro mě už zmatečných, došel jsem k poznání, že Visliriova početná skupina táhla v roztroušených hloučcích Bořimskem a Sirillem, a většinu času Vislirius věnoval tomuz, aby opět svedl své muže do houfu. Potom narazili na vyšetřovatele Racha, vlastně on na ně, a byl věru rád, že je objevil Pídil se ještě po Nurnských, proto Vislirius, pamětliv zanechávaných listů, pověřil pana Hlinec předat Rachovo poselství. Rach nepřikvačil samojediný, ale v doprovodu dalších třech osob. Rachovi i Visliriovi lidé se utábořili v lese u Koblechu. V Koblechu jsme nebyli, ale táhli jsme naň, to vím. Ted' jej možná konečně spatřím!

Co zvěstoval pan Rach

Ted' se budu snažit vyložit, co zvěstoval pan Rach, když Nurnští pod vedením pana Hlinec dorazili na utajené setkání v lese poblíž Koblechu. Výklad to bude možná zmatený, ale o to pravdivější a děsivější. Především, Racha bych nebyl vůbec poznal, kdyby mi nebyl představen. Ó, jak se změnila jeho vizáž! Připomínal zebřáka z chudinské čtvrti, neměl ani pantoflí... a jak byl zablácen! Někdo mi časem vysvětlil, že šlo o důmyslné maskování. Nicméně nepohodlné, řekl bych. Šlapat naboso takový lán světa, to musí být věru řehole! Rach pravil, že nás opět vidí a otázel se s obavami, zda jsme nepřišli o nějaké z muží. Prý naše tažení krajem způsobilo jistý rozruch. Je to prý zázrak, že dosud nedošlo ke ztrátám na životech. Ale zpátky k věci, tedy k věcem, jež se vyvinuly, jak pravil s vážnou tvář, poněkud jinak. Stalo se totiž, že prvotní informace byly mylné, a to záměrně. Dalším vyšetřováním toho Karfolia, zloděje z Královské zeměpisné, vyplynuly jisté markantní rozpory, a pod použitím tvrdších metod se zmíněný Karfolius doznal, že celé jeho zatčení i následné výpovědi byly zinscenované. Vše bylo součástí velkého plánu, jehož obrysy ani detail není znám, avšak Karfoliova návštěva Zeměpisné společnosti měla vést k jeho zatčení a předání dezinformací. Což se také, jak známo, stalo. Podobné dezinformace zřejmě předával i nějaký lidožrout Krollek, což pravděpodobně měl být ten Grolek ze hřbitova pod klášterem, jenž tak ochotně navedl Zemikosu na Moleč a toho Kravčina. Pokud byl Grolek nazván lidožroutem, řekl bych, že musil ojídat mrtvé z morové rány. Fuj, ještě že jsem se k tomu muži tenkrát nepřiblížil! Margoliův klášter byl prý místem, kde se Kazatel zdržoval, ale zdá se, že jeho kumpanií tam byli spíše trpění, než že by s nimi otec Margolius spolupracoval. Veškeré ty dezinformace splnily svůj účel. Nebyly tak zcela mylné, stopy Kazatele zpočátku bylo možné tu a tam objevit, ale nakonec mu umožnily získat

jenom omdlel.

A potom rána a světlo...

A potom rána a světlo, proud světla protnuvší temnotu a pocit hroutícího se světa vůkol. Musila být pokročilá noc, noc která už částečně zchrula účinky opojných patoků posledního večera. Z třesku prken, sklonu podlahy a děšivého ryku čuněte, důvěrného obyvatele z patra pod cimrou Nurnských, dal se vyvodit ten jediný možný závěr, totiž že ubikace se na jednom konci zřítla, respektive kůly na nichž místnost stála, a že ta zrázu vytvořená nakloněná rovina táhne všecek svůj obsah jediným možným směrem, směrem k ohni a nepříteli. Stihl jsem se včas zachytit trámu a udržet v horním koutě, ale jiní to štěstí neměli a sklouzli přímo vstříc snopu jisker, lačnému rypáku kvičícího prasete a salvě šípů zdánlivě odnikud a odevšad. Křikl jsem na Kormanana, zda by mne nemohl zneviditelnit, a on tak bez mrknutí oka učinil. Byl jsem mu vděčný, protože mi bylo jasné, že venku by mě ustříleli, roztrhalo divoké prase, nebo obojí, a tady uvnitř bych se akorát tak upekl, protože bouda z vyschlých prken počala na spodním okraji živit oheň skutečně obětavě. Jenomže pak mi došlo, že jsem pořád vidět, a hned vzápětí, že Kormanovo čarování selhalo, a tu mi došlo, že jsem asi dorazil do konce svých cest. Ten stav ducha, co mě zachvátil, byl víceméně osvobozující - začalo mi být všechno jedno. Vůbec nevím, co Nurnští. Rozprchlí se po dvorku v náhodných shlucích, já se shlukl spíš za Skyrešem a snažil se slyšocit na dvorek a zalézt do nějakého klidnějšího kouta. Přitom jsem zaregistroval Mičivcův zlý hlas a pochopil, že vychází ze střechy a hospody a že tam není sám. Bezpečně střelecké hnízdo zasypávalo dvorek dobře mříženými ranami a odněkud z protilehlé strany se vyřítili bijci. Museli být připraveni, ale nebyli připraveni na všechny eventualy. Ryčící prase se z jejich bojového řevu vyděsilo a vyrazilo proti nim. Srážka s šíleným prasetem, coby eventualitou, s kterou se zřejmě nepočítalo, naskytla Nurnským příležitost trochu srovnat řady a vyrazit vstříc pěším. Ze střechy přilétla bomba a vybuchla velice nebezpečně blízko mne. Ani nevím, či tělo zabránilo strašlivému tlaku, aby mé kosti zpělalal do nesložitelné skládačky. Vím jen tolik, že jeho teplá krev mi chlístla do tváře a že chutnala tak nějak slané. Potom jsem vytáhl oštěp a metl směrem ke střeše, tam, kde jsem zahlédl siluetu umečeneho Mičivce, a mimoděk se tak přidružil k těm, co opětovali palbu. Al-Rahem vztekle zařval, že jde o Rouhačovy lidi, a měl pravdu, to si pšu, že měl. A pak někdo zaječel, že spatřil Ofinu, a někdo jiný, že zahlédl Lysojeda, toho chlapa z Kanálů, no přeci

toho, co má jeho plášť. Metl jsem po tom Mičivcovi další oštěp, a vedle mě brnkla tětiva něčí, a pak další a další. A vzadu za zády se to řezalo opravdu šeredně, věděl jsem, že od nich mě oddělují naši a radši jsem se tam nedíval. A pak se ta vřava najednou ustala, Rouhačovi lidi se vlastně najednou obrátili na útěk, celé to střelecké hnízdo sklouzlo po odvrácené straně střechy do bezpečí vnějšího Morochu. Asi viděli to, co já ne, totiž že za mými zády to, co mne oddělovalo od nich získalo drtivou převahu, potom už padlo jenom pár ran a najednou bylo víceméně ticho. Víceméně říkám proto, že o ticho se nemohlo jednat ani v nejmenším, ale přeci jen jistá rozhodná změna zvuku v tom byla, tak proto dodávám ke slovu ticho to upřesňující slůvko víceméně. Víceméně tedy ticho, až na to, že venku za zdí slyšet sílící výkřiky morošánů, zřejmě sročeného davu čumilů.

Rychlé spoutání zajatců, které Al-Rahem posunkem za zajatce označil. Konám tak neprodleně společně s Měchuřinou a poslouchám výkřiky pardů. Bolbuch zajásal, že Rouhač je naživu, a já teprv ted' pochopil, že Rouhač je to měkký zhrocený trup pod mýma rukama, trup v trupušti mrtvol, jež více než co jiného připomínalo oblundné dílo šíleného morošského umělce, dílo, jemuž vévodí zcepenělé prase v vyhřezlými provazci střev jako ochablými loutkovodiči Strýce stvořitele. A zatímco poutal jsem Rouhačovy pačmáky těsnými smyčkami provazu, došlo mi z nazlobených výkřiků chlapců, že Ofina i Karlík jsou fuč, a také to že Karlík, řečený Foukačka, je Mičivce ze večera, ten užvaněný chlap, co co jsem mu nevěřil nos mezi očima. A v tuhle chvíli mi došlo, že jsem začal mít na tyhle věci nos, že jsem začal mít čich na věci, ten čich, bez kterého se dobrodruh neobejde. Na pokraji smrti, daleko od domova, někde v nitru Šedých pustin přestával jsem pomalu býti pošťákem a začal se stávat dobrodruhem, byl to zřetelný a uchopitelný okamžik, kdy se váhy překlopily na protilehlou stranu. Jenom nevím, k čemu mi to může být dobré, když domů se vrátím v dřevěné bedně, a to ještě budu hovořit o štěstí. A potom někdo zahromoval, že tohle si Muž s Rapírem krutě odskáče a já pochopil, že Muž s Rapírem je označení, jak chlapi Rouhače nazývali ještě v dobách, kdy nevěděli, že si říká Rouhač, a tohle, to nebylo tohle, ale spíš Tohle. Tohle, to byl Swn Dolbich, který padl v boji, první mrtvý této vspravy, odvážlivec, který toužil podívat se do bojových dolb, ale který se tam už nikdy nepodívá. Swen Dolbich se stal součástí oblundného díla šíleného morošského umělce, zůstal tam, kde padl, a jak je mezi Nurnskými zřejmě zvykem, bez obřadu a oslavných řečí na rozloučenou. Stáhli z něj cennosti a další věci a

řeka je splavná až od Morochu výš, což nechápu, ale nepátrám po tom. Rach na můj vkus sype najednou nějak moc informací z rukávu, ale kdo ví, jaké ty informace nakonec budou mít váhu, když jsme se všichni včetně Kazatelových lidí po celý čas stávali obětmi dezinformací. Takže prostě budou nebo nebudou, teď po cestě do Koblechu je to poměrně nedůležité.

Cesta do Morochu

Takže ano, táhneme do Morochu! Nejdřív ale Koblech, město s kamennými hradbami. Na to, co nás bude čekat na severu, určitě krásné. Na vrub těch hradem Skyreš Měchuřina pravil, že v nějakých barbařích zemích prý mají míli vysoký vodopád. Což je podle mého nesmysl a dezinformace. A pěkná hloupost. A někdo namítl, že vodopád je vodopád a hradby jsou hradby. A že ve Wenarenu prý takové hradby mají a ty se tyčí do výšky šedesáti sáhů. Což tedy není dezinformace, ale prachšprostý výmysl. Takové hovadoviny prostě neuvěřím, poněvadž jsem narozdíl od většiny těchto světoobětů studovaný. Tedy rozstudovaný. Každopádně víc z Koblechu neznám, poněvadž kumpanie nebyla do města vpuštěna ohledně moru. Tedy ohledně možného nakažení, které bychom do města mohli zavléci. Pan Rach se odebral vyjednávat, pouze zpozvdálí jsem si všiml, kam až je ten muž v honbě za Kazatelem chvilku zjít. Svlékl si před branou oblečení a ukázal podpaždí. Nebylo mu to však nic platné a dokázal pouze takto na dálku přerodit veškeré koně Visliriovců i Nurnských, a když se vrátil, nařídil někde na mezi rozbít ležení, když odevzdat a přebalit zavazadla na pěší pochod divočinou. Nakonec se stádem koní zase odkvačil a tak jsem mohl u ohně vyslechnout Vislirionovo vyprávění o nedostížných přednostech zmíněného pána.

Pan Rach je prý tvrdý chlap a má veliké zásluhy. Vypracoval se skutečně od píky. Pochází z Marrburku a rozkryl tam nějaký vážný případ nějakého Bičivoje Mastného. Díky Mastného případu si pana Racha vybral Molen Varžic a přijal jej do svých služeb v Nurnu. O panu Rachovi se ví, že má odhad a není radno jej podceňovat. I když se nikdy neuchyloval k násilí, má své zaručené metody. Přesto však, že je to muž s železnou vůlí, není jisté, jak daleko tam na severu dojde. A zdůraznil, že se za žádných okolností nesmí stát, aby padl do rukou nepříteli. Zeptal jsem se, zda si správně rozumíme v tom, co znamená za žádných okolností do rukou nepříteli, ale bylo mi dovyšvětleno, že pan Rach do rukou nepříteli padnout může, ale nesmí se to stát. Takže pro omezené: žádná střelba do zad! Vislirion vysvětlil,

proč Rach do Morochu vlastně vůbec jde. Cítí totiž vinu za vše, co se stalo, a cítí to jako svoji nevyhnutelnou povinnost.

Ráno přivezl dvoukolák jídlo, zřejmě Rachova práce, a následný pěší přesun k Hranici. Žilná je skutečně velká řeka, není mi jasné, proč tady není splavná a tam nahoře ano. Při těch úvahách o Žilně jsem si všiml, jak hrozně má Rach opuchlé nohy. Potom stoupaní do hor, řeka zařízla hluboko pod stezkou. Skutečná divočina, avšak liduprázdná. Další ráno, v horách, a tam malý post a betarská hranice. Poslední rozloučení s civilizací, Rachova dohoda podpořená peněží, aby tým z kumpanie, co by se snad ze severu vrátili, poskytli betarští pomoc a přístřeší. Dostí chabá útěcha. Dále už skutečná divočina, stezka mění se v cosi nezřetelného, co v četných výstupech a sestupech kopíruje zvrásněnou a zanedbanou krajinu. Dole v hlubině burácí řeka, už asi chápu, proč je tady nesplavná. To burácení nebude jen tak samo sebou. A další dny následují, jeden jako druhý, jan pan Rach působí zmrtným dojmem, a to zmrtní ve větší a větší.

Jenomže dnes...

Jenomže dnes... nenadále přepadení! Přepadení v soutěsce, všacho začalo smřtí balvanů, z nichž jeden mne taktak strhl s sebou do propasti. Měl jsem co dělat, abych se zorientoval a byl trochu ku pomoci, ale hlavní střet odehrál se daleko vpředu a neměl jsem možnost dohlédnout, jak velká vlastně byla síla nepřítelů. Podruhé jsem málem dokonal, když nějaký magicus zjevil se zčistajasna vedle mne, to se ví, že by se ve mně krve nedořežal, ale našťáhl se obrátil na pana Hlince. Pan Hlinec zůstal na místě vlastně nešťastnou náhodou, poněvadž se mi jej nepodařilo teleportovat, ale zmíněné selhání ukázalo se být vlastně nadmíru šťastným. Potom se odněkud přičítal šutek a ještě pana Zemikosa. No Rachovi zvěřili, co mám říkat, ale vliv mé maličkosti na celou tu věc byl pramalý. Definitivně jsem si uvědomil, že z Morochu se živý nedostanu. A to se jednalo jenom o pouhé skřety a poloobra. Tedy, těch skřetů bylo asi dvacet, ale mnil jsem to tak, že až živelnost a neorganizovanost primitivů nahradí jednota a strategie, co teprve potom budeme dělat? Že je Kazatel strateg a plánovač, o tom už i při těch dezinformacích, myslím, víme své.

Co se týče té bandy - o nic víc než o náhodný přepad věru nešlo. Takže další pochod horami, pouze do čela postaven Měchuřina, protože má psa. Ten pes sevíbuc taky zuby nehty, nebo vlastně drápy, drží života, tak jako já. Vpředu bych

já ale nešel, i kdybych měl vedle sebe deset Měchuřinů. Vysoko v horách vyhlídka do kraje, bezpečné místo, rozbito ležení. Krásný závěr dne, o to horší den následující. Pan Rach je na dně se silami, je třeba jej nést na nosítkách, narychlo zrobených z křivých haluzí a košil. O den později už je jasno. Po rychlé poradě velitelů je definitivně rozhodnuto o nevyhnutelném - rozdělení skupiny. Nurnští potáhnu jako předvoj s několikadenním náskokem. Poměrně jsem při té představě zbledl, ale nemyslím si, že jsem to nečekal. Rozdělení jsem čekal, ale teď, když došlo na lámání chleba, stejně mne to rozhodnutí překvapilo. Al-Rahem přinesl pár dalších informací. Koza Slinec je mimo jiné také otrokaf a někde na severu leží nějaké vesnice a doly, kde je hojně využít otrocké práce. V Morochu máme zanechat vzkaz o svém dalším směřování na kmeni nějakého obětího stoliního stromu. Alternativní schrána má být pod jedním z mostů, ale zapomněl jsem, pod kterým. Hlavně že to ví vůdce. Ano, a také máme nové krytí. Jsme obchodníci s otroky, kůžemi a drahokamy. Co na tom, že žádné kůže a drahokamy, natožpak otroky, nevládneme. Asi je budeme nakupovat. Co ale s tím vším tam na severu, to nevím. Ještě padlo jméno nějakého Ochoře Reze. Byl spojkou mezi Kozou Slinecem a Rouhačem. Tedy vlastně spojka spojky. Je to hrozně zamotané a zřejmě i ne mnoho funkční. Takové chaotické, řekl bych.

Sami

Sami. Sami v divočině. A znovu na cestě. Krásný den, nebyť té pasti v jedné ze strží. Kumpanie se zřítla na falešné římsy v lavině šterku a hlíny někam dolů a do toho salva šípů! Nevím nic. Probral jsem se s velikou boulí na hlavě u nějakého lanového mostu, druží kolem mne v debatě. Měchuřina nade mnou hýbe ústy, ale co říká, to nevím. Bolest, bolest, strašlivá bolest. Jako ozvuky kovadliny uvnitř duté hlavy. A pak náhle poplach, Bolbuch hotoví obrannou linii, vpředu se zatačky se však vportáceliotroci. Osm lidí, po dvojicích vpoutání do dřevěných vidlic. Potom mi došlo, že Nurnským se za mého bezvládní podařilo zajmout muže, jemuž tito otroci patřili, a ten muž se právě probral. Byl tedy ihned vyslechnut, avšak nic tradičně nic převratného. Rouhačovi je čtyřicet let, Koza je drsný chlap, Kazatel se říká Strýc a stolinům velí Drožec. Prostě jak říkám, nic. Zajatec se jmenuje Omrech Čenich a já jsem dostal za úkol ho ohlídat, aby nevzal do zaječích. Asi za trest, že jsem v boji omdlel. Ten chlap se mi vůbec nelíbí. Má náušnici v uchu a taky v nose. Figuru má jako jateční býk.

Nejhorší chvíle s Čenichem jsou ty o

samatě. Asi pochopil, že jsem sensitive a studovaný a rozhodl se hrát na moje city. Takže pořád žvaní a žvaní a snaží se mi vmluvit do hlavy. Jenomže neví, že já to dobře vím, o co se snaží, a tím, že to vím, mám navrch, poněvadž se snažím neslyšet, nevidět, nemluvit. Ale moc to nejde, bolí mě z něj hlava....

Nakonec mi nezbylo, než vysvětlit vůdci, proč potřebuji vystřídat. Totiž, že mi do dě hlavy už málem vlezl. Al-Rahem uznal, že si nevymýšlím, a nahradil mě. Jediné, co jsem se zajímavého dozvěděl, že ten Tardasej, předák Morochu, se asi jmenuje správně Tardasij a že si vydržuje tlupu padesáti oddaných chlapů. A ten Tardasij v Morochu vládně naprosto neomezeně a vydává vlastní zákony. Takže jenom tak pro pořádek, aby všichni věděli, do čeho se to ženeme.

Na druhý den kumpanie táhne dál s osmi otroky a dvěma dalšími zajatci. A navečer dohodnuto, že jestli Omrech Čenich neustane ve svých pokusech užvanit někoho z Nurnských k šilenství, bude popraven a poslán po řece. Definitivní rozhodnutí padá dalšího dne po rozbití ležení. Zemikosa se hlásí, že se Omrechovy popravy milerád zhostí a že by bylo dobré popravít i toho jeho soudruha, aby potom v Morochu nezbýval. No, nebudu to natahovat. Rozbil jim lebky kamenem. Je to špina chlap a rozhodně propadl černé magii. Jsem přesvědčený, že Zemikosa šírá larva. Zevnitř.

Krajina kolem je rovná jako stůl a řeka silná, široká a klidná. Tu a tam v dále stoupá dým. Budou tam usedlosti. Usedlosti lidí. Moroch už nemůže být daleko. Co mě teď trápí víc než myšlenky na Moroch, to jsou komáři. Krvesajové. Jsou jich tu mračna a jejich bzukot, hlavně v noci, mě dohání k šilenství.

Moroch, Močena a mrňousova kebule

Moroch! Už je to tady! Přihlásil se siluetami barabizen, vynořivších se z mlžného oparu! A potom blíž a blíž... a už táhneme Morochem, mezi baráky, v sevřeném a mlčenlivém formaci s osmerem otroků na špagátech. A sročení lidí kolem, zvědavci porvávající na hobity z kumpanie. Uvědomil jsem si, že hobity tady nemají rádi. Říkají jim čmoudi. Čmoude nadávají i Rahemovi, našemu vůdci, ale ten je skutečně přičmoudlý. Al-Rahem je totiž bílý Assuaenec. Černí Assuaenci tedy musejí být černí jako boty. No a při té uvaze o čmoudech vytrhl mě ze zamyšlení chlap s bičem, který průvodu zastoupil cestu, to se ví, že ne jen tak sám, ale jeho osoba